

אתגתא

בשבע 1210 | י"ד באלול תשפ"ו, 27.08.26

החלטתי לרוץ לכנסת כי רק
אני מסוגל לפצל ולהביא
לאחדות אמיתית
דביר שרייבר

ד"ר יפעת בן חי שגב לא מתכוונת
לוותר לאליטות שהקפואו את
מינויה מסיבות פוליטיות
עניין אישי, רבקי גולדפינגר

בעזרת השם

מאחורי האחים עטורי הניצחונות והסממנים היהודיים אהבת
השם, רוח השם וכיבדיה משאלתי גורדון, עומדת האם חנינת
השם שמברכת אותם לפני כל קרב בברכת כוהנים, ונזכרת
בדרך הארוכה שעשתה מהכנסייה בסין לבית הכנסת בישראל

צורית פניגשטיין

האקדמית חמדת

מברכת את הבוגרות והבוגרים על כניסתם לתפקידי ניהול בשנה"ל תשפ"ז

יקיר אמיר
מנהל בית ספר
אופק באופקים

אילה קוריא
מנהלת בית ספר הרב קוק
בתלמים

שני פרג'יאן
מנהלת בית ספר
מדעים אלון בשדרות

אפרת סוויסה
מנהלת מתי"א
דימונה

אודליה אביר
מנהלת תיכון דרכא
עיר היין באשקלון

הרב דורון עודד
מנהל חמ"ד נועם תושיה
בכפר מימון

מתן אדלר
מנהל קריית החינוך
הראל בחולון

הרב שלום קרל
מנהלת חטיבת ביניים
ישיבת בנ"ע לפיד במודיעין

לימור פריד
מנהלת בית ספר
חמדת במיתר

אודליה סוויסה
מנהלת בית ספר
תבל באופקים

קרן ביטון
מנהלת בית ספר
נתיבי עם בבאר שבע

אשרה עמר
מנהלת בית ספר
רמון במצפה רמון

הרב ישי רוזנבלט
מנהל חטיבת ביניים
תיכון אורט בנופים

ענבל אוטמזגין
מנהלת בית ספר
אביר יעקב באופקים

יעל אוריין
מנהלת בית ספר
הממ"ד החדש בבאר שבע

סוניה חנוכייב שרביט
מנהלת אגף הפכר
עיריית שדרות

הרב ארנון קליין
מנהל תיכון בישיבת בני
עקיבא בתלפוז שבשומרון

מירית מלסה
מנהלת בית ספר
מעיינות ביישוב מבוים

יוסי כחלון
מנהל בית ספר
עתידי ברמת גן

אהרן סעדה
מנהל בית ספר
חמ"ד טללים בערד

לינור אדרי
מנהלת בית ספר
אוריין בבאר שבע

אשרה חיים
מנהלת חטיבת ביניים של
אולפנת תהילת ישראל באילת

הרב אריאל חודפי
ראש ישיבת אורט
בקרית גת

מורן לחיאני
מנהלת בית ספר משאבים
בקיבוץ משאבי שדה

יעל גולן
מנהלת חמ"ד רבי עקיבא
באור עקיבא

הרב גיל שריקר
מנהל הישיבה התיכונית
עתיאל לצעירים

הרב יצחק לוי
יו"ר הוועד המנהל

פרופ' חיים שקד
נשיא האקדמית חמדת

משה דמרי
יו"ר האספה הכללית

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

רוצים גם אתם להוביל את החינוך בישראל?
חייגו עכשיו *5280

בשם ה' נעשה ונצליח!

בראש סרוג BOPO

יש חסד ✓
חמיד תצאו בזול.

**עורשה לכם
את החג**

בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק • עפולה • קרית מלאכי

א * * * * * ת

דרך * ארץ * מורשת *

סוף סוף * יש במה לבחור *

לא עוד אלטרנטיבה. מהפכה.

שכוייח.

לאריאל

שבחר את הכוסות
הכי חגיגיים לכבוד
ראש השנה

FRÖJDA
כוס יין, זכוכית שקופה
47 סנטל'

59 ₪ 4 יח'

למלי

שערכה שולחן
חג מושלם עם
סט הצלחות הלבן

GODMIDDAG
סט כלים
18 חלקים, לבן

169 ₪

איקאה מודה לכל מי שדאג שהחג יהיה מושלם!
ומציעה מגוון פתרונות מעוצבים לאירוח ממפה ועד ספה

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

שעות פתיחה: ימים א'-ד' 10:00-20:00, יום ה' 10:00-22:00, יום ו' 9:00-15:00

תואר שני (M.A.A.T)

טיפול באמצעות אומנויות - מוסיקה*

החל
הרישום!
לשנת הלימודים
תשפ"ז

* מותנה באישור המל"ג

ההרשמה בעיצומה לשאר מסלולי תואר שני עם מלגה משמעותית:

הוראת מחשבת ישראל ותושב"ע בין תחומי

+ תעודה בכלי גישור (נשים)
+ מסלול לרבני קהילות (גברים)

ניהול וארגון מערכות חינוך

+ תעודה בהוראה מתקנת (נשים)
+ כלים בהדרכת הורים (גברים)

ייעוץ חינוכי

*לימודים עד
פסח תשפ"ח

+ תעודה בהדרכת
הורים טיפולית

הוראת המדעים והמתמטיקה

+ תעודה בהדרכה
לתזונה נכונה

להרשמה ותנאי קבלה:

02-6750715/736

rishumsheni@michlalah.edu

מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

החזר
שכר לימוד
למורים
הזכאים

תואר שני לרבני קהילות ובתי ספר

להצמיח מנהיגות רבנית

לראשונה איגוד רבני קהילות בשיתוף
עם מכללה ירושלים מציעים
תואר שני M.Ed. בהוראת מחשבת
ישראל ותורה שבעל פה עם התמחות
במנהיגות רבנית

תוכנית מיוחדת לחיילי מילואים!

הלימודים מיועדים לרבנים בעלי תואר ראשון ותעודת הוראה

רכז תכנית: הרב הלל מרצבך

מחזור ד'

בין הנושאים בהם יעסקו בתכנית:

- ✓ מחשבת ישראל לאורך הדורות
- ✓ מעגל השנה ומעגל החיים
- ✓ התמודדות עם שאלות אקטואליות בפסיקת הלכה
- ✓ דילמות אקטואליות בקרב בני נוער
- ✓ הזקנה והחולה הסופני בהלכה
- ✓ תורה ומדע
- ✓ ייעוץ אישי ומשפחתי

-בשיתוף החמ"ד-

הלימודים יתקיימו בימי
חמישי בצהריים עד הלילה

מלגה 5,000 שקל
למתאימים

אפשרות לקבלת החזר שכ"ל
דרך משרד החינוך לזכאים

ניתן לסיים את הלימודים
תוך שנה אחת

לפרטים ולהרשמה:

rishumsheni@michlalah.edu | 02-6750715

מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

משלמים רק
10% על הבית

מקבלים
100% יישוב
מהיום הראשון

התמונה להמחשה בלבד

עפולה

הצעירה בקדומים, ההזדמנות של הדור הבא!

אתם יכולים לרכוש דירה ביישוב צעיר ולחכות. לחכות שיהיו בתי ספר, שיקימו פארק, שיבנו בית כנסת, שיגיעו עוד אנשים. ואתם יכולים לרכוש דירה ביישוב האייקוני קדומים ולקבל 100% יישוב כבר מהיום הראשון: פארקים ירוקים, בריכה, מוסדות חינוך מעולים, מרפאות, אזור תעשייה ועוד. והכל במרחק של רק 25 דקות מכפר סבא! אל תפספסו את ההזדמנות של הדור הבא בצעירה בקדומים.

במרחק 25 דק'
מכפר סבא

ישוב ותיק
מפותח ומבוסס

פארק ירוק
ומרחבים פתוחים

מחירי השקה
לתקופה מוגבלת

עכשיו במחיר השקה מיוחד:

1,590,000 ₪ החל מ-

לפרטים והרשמה
073-705-4333

צ.פ.
בונים מכל הלב

כשהמריבה היא בעצם מפה ללב שלה

הוא מתמרן בין מילואים, פרנסה וכיבוד הורים, ובטוח שהוא עושה הכול נכון. אבל בעולמה הרגשי של אישה, אין כזה דבר "מקום שני וזה בסדר". על המלכודת ששוחקת את הנישואים, והדרך חזרה לקרבה רגשית ופיזית אמיתית.

הגיעו ילדים, עומס בעבודה, אמא שלך שצריכה עזרה, קריאות למילואים. באופן טבעי, בלי שהתכוונת, הודיה נדחקה בסדר העדיפויות. אולי למקום השני, אולי לעשירי."

"אבל אלו החיים", הוא נאנח. "אני חייב לשרת, אני מחויב בכיבוד הורים."

"נכון", השבתי, "אבל בעולמה הרגשי של אשתך, יש חוק אחד ברור: אין דבר כזה מקום שני."

כשהיא לא במקום הראשון, לפני הילדים, לפני העבודה, לפני הכסף ולפני אמא שלך, היא גם לא במקום השני אלא במקום אפס.

מבחינתה, כשמהו קודם לה, התחושה היא שהשארית אותה נעולה לבד בחדר חשוך ואף אחד לא בא לפתוח לה. היא מרגישה את זה גם אם לא אמרת מילה, גם אם רק בלב שלך קפצת רגע לאימא שלך בדרך הביתה במקום לחזור אליה אחרי שבועיים."

לקחתי נשימה והמשכתי לנקודה הרגיש ביותר, זו שנוגעת לקדושת הבית ולקרבה שבניהם.

"אנחנו מורכבים מגוף ונפש, והם קשורים זה בזה. אם הודיה מרגישה שהיא במקום השני אז נוצר שם קיר."

אי אפשר לצפות לקרבה פיזית כשיש ריחוק רגשי. הגוף לא ירצה להיפגש. הרי המפגש האינטימי מתרחש רק כשאנחנו נפגשים באמת, כשמרגשים שיש רק אותך ואותה בעולם. אם יש ביניכם משהו או משהו אחר, זה פשוט לא יעבוד."

בקליניקה השתרר שקט. לא שקט של מתח, אלא שקט של תובנה שיורדת עמוק אל הלב. נריה הסתכל על הודיה, והפעם לא דרך משקפיים של מי שצריך להצדיק את עצמו, אלא כגבר שמבין את גודל התפקיד שלו. הוא הבין שהדרך חזרה ללב שלה מתחילה בהחלטה אחת ברורה: לשים את האגו בצד, ולהחזיר אותה למקום הראשון.

כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות

'צודק' או בלהגן על האגו שלך. כשהיא מסבירה לך מה כואב לה, היא בעצם פורסת בפניך מפה מפורטת: 'הנה, נריה, מפה תגיע אליי'. ובאותו רגע, העבודה שלך היא לצאת מעצמך. לא לנפנף את הרגשות שלה, לא להסביר את עצמך, לא להגיד 'אבל הייתי במילואים' או 'אבל אמא שלי'.

להתגונן ולסגור על עצמך מול הכאב שלה, זו תגובה ילדותית. גבר אמיתי לוקח אחריות. הוא שם את האגו בצד, מקשיב לה, וחוזר בקול על המילים שלה כדי שתדע שהיא נשמעת. הוא מצטער בכנות על הכאב שלה, גם אם עובדתית הוא מרגיש אחרת."

"אבל מה עם הצרכים שלי?" הוא שאל בכאב. "אני לא נחשב?"

"בנישואים, נריה, גבר צריך לצאת מחוויית הקורבנות ולצאת מהמרכז (כמו שאולי הוא הרגיש כשהיה ילד בבית שלו). האישה הופכת להיות המרכז ולמענה אתה חי, ולה אתה נותן את עצמך. לסגור עליה, זה הדבר הכי גברי שיש. וכשאתה מניח את האגו מחוץ לדלת, אתה פתאום מגלה כמה אתה חזק, בוגר, וכמה הרוע הזה מביא הצלחה הביתה."

הודיה שתקה, אבל משהו בכתפיים שלה התרפה מעט. פניתי אל נריה שוב, מנסה לגעת בנקודה שעמדה בלב המריבה שלהם.

"תזכור את התקופה שהייתם מאורסים. הודיה הייתה במקום הראשון. לא ראית אף אחד ממטר. את החברים מהישיבה סיננת, כל התוכניות זזו הצידה. היא הייתה מרכז עולמך. ואז... החיים קרו. התחתנתם, ברוך ה'."

"הוא שוב עשה את זה", הודיה אמרה בקול רועד, מעבירה חתיכת טישו בין אצבעותיה.

"שבועיים הוא היה במילואים. שבועיים שאני מתמרנת לבד בין העבודה, הילדים והדאגות עליו. ואתמול, כשהוא סוף סוף חזר, במקום לבוא ישר הביתה, הוא קפץ לאימא שלו בדרך כדי לסדר לה משהו בבית. כשהוא נכנס הביתה והסברתי לו כמה קשה לי וכמה חיכיתי לו, הוא פשוט התחיל לצעוק שאני כפוית טובה."

נריה זז באי-נוחות על הספה בקליניקה. הוא פנה אליי, מתגונן ופגוע: "אני מותש, ישנתי באוהל שבועיים. לאימא שלי הייתה בעיה דחופה, מה, זה לא כיבוד הורים? אני קורע את עצמי בשביל הבית, בשביל העבודה, קובע עיתים לתורה, עושה מילואים, וכשאני סוף סוף חוזר – במקום חיוך ומילה טובה אני חוטף מקלחת של תלונות. אני מנסה להסביר לה את הצד שלי, אבל היא לא מוכנה לשמוע. אני ממש מרגיש קורבן בתוך הבית של עצמי."

הודיה השפילה את מבטה, משדרת ריחוק תהומי. "זה לא רק זה, נריה", היא לחשה. "זה שכשניסיתי להסביר לך כמה הייתי בודדה, ישר התחלת להסביר לי למה אני טועה ולמה היית חייב לעזור לה. הרגשתי שאני לגמרי לבד."

הסתכלתי על נריה. ראיתי מולי גבר ערכי, מסור ואוהב, שפשוט פועל מתוך מגננה במקום מתוך הנהגה. ידעתי שהמילים הבאות שאומר לו ידרשו ממנו אומץ אמיתי.

"נריה", אמרתי לו בשקט, "כשהודיה מדברת איתך עכשיו, וזה לא משנה אם כרגע זה נשמע לך כמו האשמה מופרכת או שאתה בטוח בצדקתך, היא לא תוקפת אותך. היא מבקשת ממך ביטחון. ולתת לאשתך ביטחון, להיות שם כשהיא נופלת עליך מבלי להישבר ולהדוף – זה הדבר הכי גברי שאתה יכול לעשות."

הוא כיווץ את מצחו, והמשכתי: "גבריות אמיתית בחיי הנישואים לא נמדדת בלהיות

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

שנים דוגע כלכלי. כפשו!

**מטבח חדש
ושיפוץ לבית**

חבילה הכוללת מטבח,
ריצוף לבית, חדרי אמבטיה
ושירותים

₪450,000

12,500 ₪ כל חודש!
ל-36 חודשים
קבוע בחשבון הבנק!

רכב משפחתי 7 מקומות
**מיפה 7
2026**
ל-3 שנים

מצטרפים עד

**יום ראשון י"ז באלול (30/08)
בשעה 12 בלילה!!!**

מקדימים!

וחוגגים!

לכל הוצאות החגים

להגרלה הגדולה על
'3 שנים דוגע כלכלי'
ונכנסים חינם גם
להגרלת זריזות מיוחדת.

ארגון המתנדבים הלאומי

מצטרפים. מצילים. זוכים!

***5935**

מוקד ההגרלה השנתית
של 'איחוד הצלה'

ca.1221.org.il

לקבלת הקטלוג במייל: 9401401@gmail.com

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

מהפכת תשובה

מאז המלחמה אני מבקש לגלות בימי אלול איזה שינוי אמיתי שהתרחש בנו, ומוצא שאולי הלבבות שבורים וענוותנים מאי פעם, ועדיין אנשים לא משתנים גם נוכח אסונות לא נתפסים

שבורי לב

באלול הזה אני מסתובב הרבה עם מחשבות, מה גילתה לי התקופה שאנחנו חווים מאז שמחת תורה, 7 באוקטובר, על תשובה. מנסה לדייק לעצמי מה השתנה באלולים שאחרי לעומת האלולים שלפני. מה השתנה בנו, האנשים שאחרי 7 באוקטובר, לעומת מה שהיינו לפני. חלק ניכר ממה שאכתוב כאן הם דברים שהתבררו בזכות עמיחי, הבן שלי. הנה שני רגעים דומים, האחד התרחש באזור השרון, השני במטולה. המקרה הראשון היה ביום שישי אחד, באתי לומר שבת שלום למשפחה שחלק ממנה היו מהחטופים לעזה. הם חזרו בסבב השחרור הראשון ומאז חלף כבר זמן רב. צלצלתי בפעמון המוביל אל החצר, יצאה לפתוח לי אישה שהייתה מהחטופים, דיברנו בין הבית לרחוב. מישהו, כמה חצרות משם, הפעיל מכסחת דשא. היא קפאה. החווירה. הפסיקה לדבר. התחילה להסתכל לכל עבר בבעתה. ראתה שאני מסתכל עליה בפליאה, אמרה "ככה אני עכשיו. ככה כולנו".

תגידו שזה מקרה קיצון, אז הנה המקרה השני. לפני שבועיים ישבתי במסעדה במטולה, חגיגת יום נישואין מאולתרת לחברים. הכול נחמד ונעים, שקט בצפון. איפה שהוא בין המנה העיקרית לקפה של הסוף נשמע בום. כלומר, החברים מקריית שמונה שמעו בום, אני לא שמעתי. בשנייה כולם היו על הרגליים וחישפו איפה מסתתרים, חלק כבר בחרו את המרצפת הכי מוצלחת להשתטח עליה. מזל שהמלצרית במבט סמוכתי של בעלת ניסיון הכריזה: "זה בסדר. זה שלנו".

אם גם החברים מקריית שמונה הם מקרה קיצון, הרי שכבר מדובר בעשרות אלפי מקרי קיצון מהצפון ועוד עשרות אלפים מהדרום, ועוד מאות אלפי חיילים ואנשי קבע ומילואימניקים שלפחות עשרות אלפים מהם נחשפו לקו הדק שבין חיים למוות, ורבים רבים פגשו חללים ופצועים, ולהבדיל גופות של אויב, אבל גם זה לא מלטף את הנפש.

מה קיבלנו? קיבלנו המון שבורי לב. שבורי לב לא דווקא במובן המקטין של המילה, לא אנשים שבורים ומרוסקים שאיבדו כל תקווה, ממש לא. אבל כן אנשים שאולי לפני 7 באוקטובר תפסו את הקיום שלהם ושל משפחתם כדבר מובן מאליו, והנה כל רעש קטן הוא אימת מוות.

מה זה אומר? זה אומר שהמון מילים מהסליחות ותפילות הימים הנוראים, שפעם היו סיסמה נבובה או משהו שחייבים לומר כי הוא כתוב בספר הסליחות או במחזור, הפכו לביטוי אמיתי של לא מעט נפשות. זה אומר שכשאנשים שרים "עננו" זה אמיתי. אנחנו לא יכולים לבד, אנחנו זקוקים למענה. זה אומר שכשנאמר "כצץ נובל, כצל עובר, כענן כלה", זה מפני שראינו איך אנשים חסונים בן רגע היו וכן רגע אבדו. החיים ניצבו מולנו במלוא שבריריותם, מה אנו מה חיינו, הלוא כל הגיבורים כאין לפניהם.

אני מרגיש שאנחנו באים לאלול מאז המלחמה ענוותנים יותר, צנועים יותר, יודעים שלא יודעים. אני אפילו חושד שקולות הוודאות אצל כל הדוברים למיניהם שלא הפסיקו לרגע להיות צודקים ולהוכיח את טיפשותם של האחרים, גם הם נועדו להשתיק איזה קול פנימי ששומע אדם מתוכו: "אבל גם אתה שבור לב, נכון? גם אתה לא באמת יודע".

יום אחד

גם ההדרכה הפשוטה של חכמים, "ישוב יום אחד לפני מיתתך, וכי אדם יודע יום מותו, אלא כל ימיו יהיה בתשובה", גם היא, נכונה ככל שתהיה, הייתה רחוקה מאוד מליבם של אנשים צעירים. וכיוון שרוב בני האדם בכל גיל מספרים לעצמם שהם עדיין צעירים, הרי שזו נשארה הדרכה תאורטית יפה. אבל ראינו, חוונו על בשרנו, איך שלוות חג של משפחות שבטוחות שיש להן עוד אוקיינוס של זמן על פני האדמה, יכולה להתהפך בהרף עין. פתאום כל רגע הוא עניין, כלום לא מובן מאליו, וכן, כל יום יכול להתפתח לכל כיוון, וכשחיים בערפל יפה התשובה.

איור: שאול גרד

כלום לא ישנה

והנה תובנה מתסכלת על אלול, על מסע התשובה הזה שכרוך באומץ להשתנות. אני חושב שיותר מכול גילינו כמה קשה עד כמעט בלתי אפשרי לאנשים להשתנות, בעיקר לא לשנות או לפחות להעמיק באמונות ובתפיסות שלהם.

אותם אנשים, אותן מנגינות, אולי רק באוקטבות סוערות יותר. כשראיתי אנשי קיבוץ מפריחים יוני שלום אל עבר החוטפים, הרוצחים והאנסים שלהם, הבנתי עד כמה הדת הזאת מושרשת עמוק וכלל אמונה דתית יוקדת - קשה עד בלתי אפשרי להתפכח ממנה. אני משוכנע שכך ממש מתבוננים אנשים מן העבר השני ושואלים למשל איך אפשר להאמין באלוקים אחרי שדבר כזה קרה.

עומדים אנשים שונים מול אותה מציאות קיצונית ונאחזים בכל מאורם באמונות שממילא אחזו בהן קודם. אלה לא מבינים איך אפשר לתמוך בממשלה שתחת שלטונה התרחש האסון הכי גדול לעם היהודי מאז השואה, ואלה לא מבינים איך אחרי טבח של חמאס אפשר עוד לדמיין מדינה פלשתינית ולתכנן ישיבה עם מפלגת האחים המוסלמים הישראלית. ובין לבין ראיתי פשקוויל תלוי ברחוב אהרונביץ' (פעם רחוב השומר - סיפורה של מהפכת בני ברק בקליפת אגוז) ושם בכלל הכרזו שכל זה קרה מפני שלא עלינו למירון בקורונה וקרה אסון מירון, ובמקום להבין ולעלות - שוב לא עלינו, ובמלחמה לא עלינו, אסון מזמין אסון. ואלה שתלו את המודעה הזאת מן הסתם יכולים להישבע שזו ורק זו האמת לאמיתה.

יש תמיד איזו מחשבה נאיבית שאם יקרה כך וכך, זה יהיה נורא אבל לפחות אנשים יתפכחו. אז מה שקרה מאז 7 באוקטובר הוא שהתפכחנו מהמחשבה הזאת. האמת שאם יקרה כך וכך, זה יהיה נורא ולא יתפכחו. רק מתי מעט מתפכחים, המציאות לא מבבלת אנשים מאמינים מכל הסוגים והצבעים.

פתאום הבנתי מה זה "תשובה קדמה לעולם" ומהו מה שאומרים אנשי הסוד ש"תשובה באה מהבינה", כלומר מהספירות העליונות שמעל זירת המציאות. את המציאות תמיד תצליח להסביר על פי האמונות שלך, וכדי לגעת בעולם השינוי והתשובה צריך לזכות לאיזה מפגש עם משהו שקדם למציאות. משהו גבוה יותר, תקראו לזה שורש הנשמה, תקראו לזה התגלות או ברק של תשובה. יהיה איך שיהיה, לא אסונות יביאו אותה ולא שמחות, אלא גילוי נשמתי עמוק שיש בכוחו לחולל שינוי עמוק.

בשם כולם

אחד הדברים, היחידים בעיניי, שהיו משמחים בימי ההפגנות נגד הרפורמה, שפתאום אנשים שרבים מהם בזו ללאומיות התחילו להניף דגלי ישראל. מאז המלחמה זה שטף את הארץ שלנו בלי כל קשר להפגנות. כל הארץ דגלים דגלים, אבל לא רק מבד בכחול-לבן, אלא גם דגלים אנושיים: כל הארץ מתגייסים מתגייסים, אנשים שמניחים את האינטרס הלאומי לפני האישי והמשפחתי והחופש הגדול ועוד מעט חגים ומי יודע כמה סבבי מילואים. אני חושב שהרבה שנים לא הגענו ככה לאלול ולחגים - פחות פרטיים, יותר אנשי ציבור.

יונה אחת ודי

בניר עוז מפריחים לעזה יונים לבנות, לא מוותרים על החלום. אחים יקרים, אולי תשמרו איזו אחת יונת שלום, תפריחו לבני ברק או קרני שומרון? ●

כשאנשים שרים "עננו" זה אמיתי. אנחנו לא יכולים לבד, אנחנו זקוקים למענה. כשנאמר "כצץ נובל, כצל עובר, כענן כלה", זה מפני שראינו איך אנשים חסונים בן רגע היו וכן רגע אבדו. החיים ניצבו מולנו במלוא שבריריותם, מה אנו מה חיינו, הלוא כל הגיבורים כאין לפניך

FLYCARD

BY אלאלעל* BY

מצטרפים וטסים ... ✈ גם לונציה

עוברים לפלייקארד עם ישראלכרט ומקבלים כרטיס טיסה מתנה

ימים אחרונים למבצע!

עוברים עכשיו:

***2665**

בתוספת מיסים. למצטרפים לפי תקנון המבצע עד 31.8.26. כפוף לרכישות בסך 10,000 ₪ עד 30.11.26. כפוף לתשלום מיסים, אגרות ותוספות על הכרטיס ולתנאי המבצע. הנפקת הכרטיס וגובה מסגרת האשראי נתונים לשיקול דעתה הבלעדי של ישראלכרט בע"מ ו/או פרימיום אקספרס בע"מ ו/או ישראלכרט מימון בע"מ. אי-עמידה בפירעון האשראי עלולה לגרור ריבית פיגורים והליכי הוצל"פ. בכפוף למסמכי ההצטרפות ולתקנון Fly Card ישראלכרט.

אנו רצים

ההתיישבות. מפלגת 'אחרון ביד' תפעל יחד עם רבנים ואנשי הלכה בכירים כדי להרחיב את קדושתה של ארץ ישראל מעבר לגבולותיה אל מדינות אירופיות נבחרות על סמך מאמר חז"ל ש'עתידה ארץ ישראל להתפשט בכל הארצות'. כך נוכל ליישב או לפחות לנפוש בחו"ל בלי להרגיש מצפון על כך שאנחנו יוצאים את ארץ הקודש. הפיילוט לפריצת הדרך ההלכתית הזאת יתבצע באחת מארצות סקנדינביה היפות שאלהן חשקה נפשם של בוחרינו לצאת זה מכבר. פתרונות, פתרונות, פתרונות! אג'נדה נוספת במצע המתהווה של מפלגת 'אחרון ביד' היא בתחום החינוך. אנחנו ב'אחרון ביד' מאמינים שילדים הם העתיד. אבל יותר משילדים הם העתיד, תינוקות הם העתיד. ילדים במידה מסוימת זה כבר קצת פאסה. לכן אנחנו נקצה את כל המשאבים שברשותנו כדי לתמוך בתינוקות עד גיל שלוש בלבד, מתוך אמונה שהאחים הגדולים שלהם הם במידה מסוימת נחלת העבר. עם כניסתנו לכנסת נחוקק את "חוק חינוך חובה חבל" שנותן להורים את האופציה לשלוח את ילדיהם הגדולים לשוק העבודה. למה ילדים סינים יכולים לתפור ניידים בבקתה ולירון בת החמש מקרייט אונו צריכה לשבת כמו פרינססה בחלל ממוזג עם גננת? לא סתם הסינים משאירים אותנו מאחור. את המשאבים שיתפנו אנחנו נקצה למסגרות חינוכיות לפעוטות מגיל לידה עד גיל שלוש, כדוגמת הפעוט בן החודשיים שלנו שיוכל ליהנות ממסגרת 24 שעות ביממה בזמן שההורים שלו מטיילים בפילנד שנחשבת להלכתית צפון ירושלים. סתם לשם הדוגמה.

האג'נדה האחרונה במצע שלנו היא כמובן האחדות. מה זה אומר? בכנות, אין לי מושג. הקוראים הצעירים לא זוכרים, אבל פעם אחדות הייתה עסק של העם ותפקיד הפוליטיקאים היה להתווכח ולהגיע להכרעה. היום אנחנו נוהגים הפוך. העם מתקוטט והפוליטיקאים מדברים על אחדות. שיהיה. אני לא אמות על הגבעה הזאת. רוצים אחדות, אני זורם. גם ככה זה לא עיקר עניינה של המפלגה. כי כאמור, כל המצע הזה שפרסתי לפניכם היום הוא חשוב מאוד, אבל המטרה העיקרית של המפלגה היא מיעוט מפלגות וזה הטיקט שבשמו אני רוצה שתבחרו בנו. באותה נשימה אני מרגיש מחויב להגיד שפוליטיקה היא אומנות האפשר, ובסוף אין לנו שליטה על כל הנתונים במשוואה. כך שתיתכן קונסטלציה מסוימת שבה נצטרך לוותר על אחת ממטרותינו כדי לקבל את השאר. נניח על המטרה של מיעוט מפלגות ימין. כי בסוף אנחנו מפלגה מפוכחת ואחרת, אנחנו לא טהרנים של הכול או כלום. אז ניכנס לקדנציה אחת ונביא שינויים אחרים. בקדנציה הבאה כבר נגיע למיעוט מפלגות. או בוז שאחריה. מה הלחץ.

הקוראים הצעירים שבכם בוודאי לא זוכרים, אבל פעם הייתה פה תקופה בארץ שמפלגות ימין היו זעיר פה זעיר שם. ספורות ועלובות. היום אנחנו בדור של שפע והבוחר הצעיר מוקף באין ספור מפלגות ימין. אבל אליה וקוץ בה: כמו גלדריה עם אין ספור טעמים, גם הבוחר מרוב שפע לא מצליח לבחור. אכן צרות של עשירים. לכן קמתי אני, יעקביני, מלך בירושלים, אבל גם לא פראייר בשפלה, והחלטתי לפתור את המצוקה של הדור. זאת כמובן על ידי הקמת מפלגת ימין משלי. כזו שחורת על דגלה מטרה אחת ברורה: להפסיק את ריבוי מפלגות הימין. כי כולם מדברים על הטירוף, אבל אף אחד לא מוכן לקום ולעשות מעשה.

אז הנה אני מכריז: ביום שלישי הקרוב, באולם 'כתר הגפנים' באזור התעשייה ראשון לציון, אשיק את מפלגתי החדשה 'אחרון ביד' שחרתה על דגלה את חיסול תופעת ריבוי מפלגות הימין. ברכות.

האוריינטציה של מפלגתי החדשה היא כמובן ימנית, אבל זה חוצה מעיישה. עיקר העניין הוא למעט מפלגות. זה הדגל, כל השאר זה בונוס.

המצע שלנו פשוט: אנחנו ניכנס לממשלה רק עם קואליציה שתסכים לחוקק את חוק הגבלת מספר מפלגות הימין לשלוש מפלגות. מקסימום ארבע. חמש כולל אותנו (אנחנו הרי לא נתפרק כל כך מהר, מישוה צריך להישאר כדי לוודא שהחוק נאכף ולא נמצא אף לופ משפטי שיחזיר את המצב לקדמותו).

מפלגת 'אחרון ביד' היא כאמור מפלגת ימין, כך שמעבר לנושא לשמו התכנסנו יש לנו גם הרבה מה להגיד בשאר האספקטים הלאומיים.

הנה למשל, המפלגה שלנו בעד מילואימניקים. כן, שמעתם נכון. מישוה צריך להרים גם את הדגל הזה. תוכניתנו פשוטה: אנחנו נחוקק חוק שיגדיר כל אזרח שעשה פחות ממאה עשרים ושניים ימי מילואים כמשתמט דה-פקטו. כך נעודד אנשים לשרת במילואים לא רק בשביל לשמור על המדינה אלא גם כדי לא לשלם את המחיר החברתי שבא עם תווית של משתמט. כי להוריד ימי מילואים כל אחד יכול להבטיח, הקונץ הוא לדאוג שאנשים יתביישו לעשות פחות.

המספר מאה עשרים ושניים נשמע לכם אולי קצת תלוש ואקראי אבל הכול נעשה בשום שכל שהרי 122 זה בגימטריה "ביטוח לאומי", אבל יותר מכך זה בדיוק מספר ימי המילואים שאני עשיתי. ככה יצא, הבא ליטהר מסייעין בידו וכו'.

עוד אג'נדה שקרובה לליבנו במפלגת 'אחרון ביד' זו

לכן קמתי אני, יעקביני, מלך בירושלים, אבל גם לא פראייר בשפלה, והחלטתי לפתור את המצוקה של הדור. זאת כמובן על ידי הקמת מפלגת ימין משלי. כזו שחורת על דגלה מטרה אחת ברורה: להפסיק את ריבוי מפלגות הימין. כי כולם מדברים על הטירוף, אבל אף אחד לא מוכן לקום ולעשות מעשה.

יש עכשיו טרנד כזה לבקש מהצ'אט ג'יפטי שיתאר אותך במילה אחת. הייתי עושה את זה גם, אבל אני מפחד שהוא יגיד נדב

חבר שכל החיים הצביע ליברמן סיפר לי שהוא סוף סוף התפכח ובבחירות הבאות הוא מצביע שרנסקי. אמרתי לו: עזוב, שים ליברמן אתה לא מאה

אצלנו בבית אנחנו לא מפחדים מילדים משועממים באוגוסט, אבל השבוע הם יצאו מחדר המחשב ועדכנו שהם "סיימו את הויטיוב" אז אולי הגיע הזמן לעשות קצת חושבים

מורים יקרים, השבוע אנחנו מעניקים לכם את היקר לנו מכול, וכל מה שאנחנו מבקשים בתמורה זה שתיקחו אותם

אתר מידרג קבע
לאומית במקום הראשון
מבין כל קופות החולים

מקום 1

זמינות תורים

מקום 1

שביעות רצון כללית

מקום 1

שירותי
הדיגיטל

מקום 1

שירותי
הריון ולידה

מקום 1

מינימום
בירוקרטיה

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

הצביעו ד"ש

רק אצלי תמצאו נאמנות לדרך, רק לי יש ערכים, רק אני יכול לפצל ולהביא אחדות אמיתית. אני מתייצב בפניכם היום, ובפי בשורה

כמו סמוטריץ', רודף פרסום כמו בן גביר וחי בסרט כמו אבי מעוז. אה, וכמו ליברמן גם לי אין הישגים שאפשר להתגאות בהם, למרות שהוא בפוליטיקה כבר 27 שנה ואני בקושי 2.7 דקות. תבחרו בי, אני האדם הלא נכון בזמן הממש לא נכון. הדעות שלי עמומות, היכולות מוגבלות, היומרות הזויות ואני לא עובר את אחוז החסימה, מה שמוכיח שאני עומד בתנאי הסף הנדרשים למפלגה חדשה. אני מתחייב לגייס חרדים, לגייס לא יהודים, לבצע רפורמה משפטית בהסכמה רחבה, להפיל את המשטר באיראן, לגרום לעולם להתאהב בנו, לסגור את הגירעון במאזן התשלומים ולהביא לשגשוג כלכלי, ביטחון עצמי ושלוש עולמי. וכמובן, אני בעד אחדות. בגלל זה אני לא מתאחד עם אף מפלגה אחרת.

שנית הגוש לא ייפול

אני יודע, תכף יתחילו להאשים אותי שאני לא עובר את אחוז החסימה ובגללי הגוש ייפול. אז קודם כול, חייבים להשתחרר כבר מהעניין הזה של הגושים. כשיש גושים בחלב זה סימן שהוא פג תוקף והגיע הזמן לזרוק אותו. את הגוש, אני מתכוון. בחלב צריך לעשות רפורמה ולתת ללקוחים את הכוח. זאת אומרת לתת לחקלאים את הכול. מה יהיה עם הסמיכות הזאת של ח' ול' במקלדת, זה ממש לחם. סליחה, חלם.

שנית, גם אם תקום ממשלת שמאל הגוש לא ייפול כל כך מהר. קודם יפנו את החוות, אחר כך את יישובי גב ההר, ורק בסוף בסוף את גוש דן. אז אל תעשו עליי מניפוציות.

שלישית, כל הדיון הזה לא רלוונטי כי אני בכל מקרה עובר את אחוז החסימה. אה, קודם אמרתי משהו אחר? נו, תראו איך אני מתאקלם מהר בפוליטיקה. אני כבר כמעט ראוי לאחוז בשולי גלימתו של בנט.

ובכלל, תראו לי מקרה אחד - אחד! - שבגלל פיצולים הגוש לא השיג רוב ולא הצליח להקים קואליציה. אוקיי, בשנת 1992. וב-2019 כשבנט ושקד לא עברו את אחוז החסימה ובזבוז ארבעה מנדטים. וב-2022 מרצ ובל"ד לא עברו ובזכות זה קמה ממשלת ימין. בסדר, ביקשתי מקרה אחד, לא שלושה. ובכל אופן זה לא מוכיח שום דבר.

כי אני ארוץ לבד, אני לא מאמין במשחק קבוצתי. כבר שנים מנסים ללחוץ עליי להצטרף לקבוצת ריצה, אבל אני סוליסט, לכן אני לא רץ. ואם אני רץ זה לבד כי אני לא שייך לאף מחנה, אני נאמן רק לערכים שלי ולקולות שאני עומד לזרוק לפח. או שתורצו בדרך שלי, או שמצידי כולם ייפלו מהרגליים. רק אני יכול להוביל, רק אני יודע את הדרך, מסתכל רק במצפן האישי שלי ולא מקבל עצות מאף אחד. אל תחסמו אותי, אז אני לא אהיה אחוז חסימה.

אני לא פוחד, כי אני מאמין באמונה שלמה ביועץ התקשורת שלי ובמה שהוא אמר לי להגיד. וגם אם לא אגיע אל היעד, עצם ההשתתפות היא קריאת תיגר על הסדר הקיים ופריצת דרך למשהו, עוד לא ברור מה. כנראה עלייה של יאיר גולן וירידה מרמת הגולן.

אז החלטתי לרוץ, אבל אחרי מאה מטרים התעייפתי. והדרך לכנסת ארוכה, אני לא חושב שאצליח לשמור על קצב בעליות לירושלים. בקיצור חזרתי הביתה, ועכשיו אני יושב פה ומחכה שהציבור יתפכח ויבין שרק אני יכול להציל את המדינה. אם אשיג שיש מנדטים או פחות אוכל לדרוש את ראשות הממשלה, וגם להחליט שהבית שלי הוא המעון הרשמי. תצביעו לי, אני מתחייב לשבת כל היום בבית בלי לפגוש אנשים, בלי לעשות נזקים, וכולם יהיו נורא מרוצים. ●

אני לא פחות טוב מאף אחד מהם. אילוסטרציה

**אני טירון כמו וינטר, מלא בעצמי
כמו פייגלין, מעורפל כמו ארדן,
מדבר בלי סוף כמו סמוטריץ', רודף
פרסום כמו בן גביר וחי בסרט כמו
אבי מעוז. אה, וכמו ליברמן גם לי
אין הישגים שאפשר להתגאות בהם,
למרות שהוא בפוליטיקה כבר 27
שנה ואני בקושי 2.7 דקות**

אני מבקש לנצל את הבמה המכובדת שניתנה לי כאן כדי להודיע הודעה חשובה: החלטתי לרוץ לכנסת.

כבר הרבה זמן אני מסתובב בתחושה שהעסק לא דופק ומגיע לנו יותר כי כמה אפשר, חייבים שינוי אמיתי ואנשים חדשים שיזרימו דם חדש. עם כל הצניעות שאין לי, אני האדם המתאים לעשות את זה: אני יודע להוביל שינויים (לאחרונה התחלתי לשנות קפה בלי סוכר), אני איש חדש (אף אחד הרי לא מכיר אותי) ולא מזמן תרמתי דם, אם מד"א לא השתמשו בו אני יכול לבקש שיזרימו אותו למערכת. הגיע הזמן שההנהגה שלנו תורכב מאנשים ערכיים, עם עשייה מוכחת ויכולת עמידה בלחצים. כל מי שקצת מכיר אותי יודע שאני לא עונה על אף אחד מהתנאים האלה, מה שאומר שאני ממש מתאים להיות פוליטיקאי.

עכשיו תשאלו: אם אתה כל כך מתאים, איפה היית עד עכשיו? למה עמדת מהצד כל השנים האלה במקום לקפוץ למים ולהציל את המדינה? כמו כל פוליטיקאי טוב, אחלק את התשובה שלי לכמה חלקים. אל"ף, אתם צודקים. ביי"ת, אתם טועים. גימ"ל, פוליטיקאים לא קופצים למים כי זה מקמט את החליפה. דל"ת, זו שאלה קנטרנית שנובעת ממניעים פוליטיים צרים, ואני עסוק אך ורק בטובת המדינה והצלתה מציפורני אינטרסנטים שמפיצים עליי שאלות כאלה.

אבל הסיבה האמיתית שבגינה אני מצטרף לפוליטיקה רק עכשיו היא שהאנושות מתחלקת לשני סוגים: אלה שאוהבים להתרוצץ, להיפגש, לנהל את העולם, ואלה שרק רוצים לשבת בבית בשקט. אני שייך לסוג השני כי אין לי כוח לבני אדם, והתרוצצות באוגוסט עושה לי עיגולי זיעה בבית השחי. עם כל הכבוד, אני מעדיף את הבית שחי. סליחה, את הבית שלי. מי הגאון ששם את האות ל' ליד האות ח' במקלדת!?

לא פחות מתאים מליברמן

אז למה בכל זאת החלטתי לרוץ לכנסת? קודם כול, כדי ללקק - סליחה, לחוקק - חוק שיאסור מקלדות עם סמיכות של ח' ול'. פרט לכך, יש אישה חכמה אחת שכבר שנים מדברת איתי על המצב ואומרת: "תאמין לי, אם אתה רץ לכנסת אני מצביעה לך". ואני עונה לה: למה אמא, את לא רוצה את טובת המדינה?

מה לי ולפוליטיקה, מה לי ולהנהגה. אבל עם הגיל בא השכל, ואחרי שנים של הכחשה הגעתי למסקנה הבלתי נמנעת שאמא תמיד צודקת. אי אפשר יותר לצפות מן הצד, הגיעה העת ובשלו התנאים והעם מפציר והמדינה משוועת וכל המילים האלה שמועמדים לכנסת אומרים כשהם מודיעים שהחליטו לרוץ ושצולם תהיה פוליטיקה אחרת. כלומר לפני שאנחנו מגלים שהפוליטיקאים מתחלפים, אבל הפוליטיקה נשארת.

אני, לעומתם, לא חושב שאני הכי מתאים. אני יודע את זה. עובדה שעד עכשיו היו המון מלחמות ומשברים ובעיות, ומהרגע שהכרזתי על הצטרפותי למרוץ עדיין יש משברים ובעיות ומלחמות אבל לפחות יש אופטימיות, מרגישים את התקווה באוויר. ובכל מקרה, אני לא מתכוון להיות היחיד במדינה שלא רץ לכנסת. כולם רצים, כולם פורצים, כולם רושפים אש וגיצים. גם אני רוצה. גם אני יודע לצייר את המטרה אחרי שיורים את החיצים.

ועם כל הכבוד, אני לא פחות טוב מהם. אני חלש ביחסי אנוש כמו ביבי, גרוע באנגלית כמו איזנקוט, מדבר שטויות כמו לפיד ולא פחות שקרן מבנט. הנה, אתם רואים איך שיקרתי בלי למצמץ, הרי כולם יודעים שאי אפשר להגיע לרימה של בנט. אני טירון כמו וינטר, מלא בעצמי כמו פייגלין, מעורפל כמו ארדן, מדבר בלי סוף

פּוֹתְחִים

שנה חדשה

בביה"ס למשחק להחיה

• << תיאטרון יהודי יוצר

מגוון מסלולים לנשים ונערות

רמה מקצועית גבוהה ♦ שעות משחק מוכרות ללימודי המשך בפסיכודרמה ותרפיה בדרכה
יש אפשרות להחזר מילואים ♦ מוכר לשבתון (תחומי רשות) ♦ האוירה המיוחדת של לחישה

פרטים נוספים והרשמה בהודעת וואצאפ 050-8666740 ☎

ערב פתוח
ושיעור נסיון
חינם!

מלכה סלע 055910977

תכנית תיאטרון לגברים
בהנחיית אופיר נהרי-

יוצר, בימאי, שחקן ומחזאי

מסלול תיאטרון תרפויטי - חדע!

מסלול משחק - מתחילים

העמקה בתיאטרון - מתקדמים

להרשמה לערב הפתוח:

☎ 054-9390228

📍 ירושלים

אתה יצרת

לימוד.

משחק.

תיאטרון.

רוח.

"אנשים מכל הגוונים מזהים אותנו
ברחוב ובאים ללחוץ יד, אני מרגישה
שזו אחדות וגאוה יהודית". חנינת
השם גורדון

אמא נמרח הזירה

נוכח החריגות החברתית של ילדיה, חנינת השם גורדון לא ויתרה וגידלה אותם בחום של חינוך ביתי עם חיבור לטבע וגם לספורט. כיום, כאמא לשלושה אלופי היאבקות מוערכים בעולם, היא מדברת בסיפוק על הזהות היהודית שהם מביאים איתם אל הבמה ומסבירה את השמות האייקוניים שהעניקה לשבעת הילדים לבית גורדון

צורית פניגשטיין // צילום: שלומי יוסף

ת

צילום: חיים מולדברג פלאש 90, אורן אהרני

שה להעביר במילים את האנרגיות וההתרגשות באירוע האיגרוף התאילנדי והקיקבוקס הגדול ביותר שנראה בישראל אי פעם ונערך לפני כחודש. 11 אלף איש גדשו את היציעים בהיכל מנורה מבטחים באירוע בין לאומי תוסס, שהכרטיסים אליו נמכרו במהירות שיא. על הזירה, בזה אחר זה, עלו האחים אהבת השם, רוח השם וכיכדי (כיכדיה משאלתי) גורדון. מאחורי הקלעים עומדת חנינת השם גורדון. בשביל הקהל הרחב היא "אמא של האלופים", ששלושה מבניה זכו באליפויות ובתחרויות בין לאומיות בענפי הלחימה. בעיניה, היא אישה שהשם מלווה אותה בכל צעד ושעל. האיש הקטנה שהרגישה זרה ושונה בחברה הישראלית הפכה לפופולרית. הילדים שהיו שונים במראה, בשמות הלא שגרתיים ובדרך החיים השונה והטבעונית, הפכו לגיבורי תרבות מבוקשים ונערצים. ביום ראשון השבוע, כשכל המשפחה התאחדה בזיכרון יעקב לרגל חתונתו של אהבת השם, חנינת השם מתפנה להביט לאחור על מסלול חיים שנדמה שנכתב בידי תסריטאי בעל דמיון מפותח במיוחד.

גרייסי הפכה לחנינת השם

גרייסי גדלה בהונג קונג, מטרופולין גדול וסואן. אביה תאילנדי, אימה חצי פיליפינית וחצי ספרדית. "הונג קונג של אז הייתה קולוניא בריטית, מקום מערבי מאוד", היא משחזרת. "אבל בתוך המנטליות הסינית, הייתי זרה. נראיתי שונה, והשוני הזה הוליד אפליה. אימהות סיניות היו מרחיקות את הילדות שלהן ממני, לא נתנו להן לשחק איתי. בפיליפינים, אגב, המנטליות הפוכה - ילד זר או מעורב נחשב למשהו מיוחד, אבל שם, בהונג קונג, הרגשתי לא שייכת". תחושת הזרות הזאת היא אולי המנוע הפנימי שהריץ אותה כל חייה לחפש משמעות עמוקה יותר מאיפה אוכלים, מה לובשים ומה קונים, הנושאים שהעסיקו את חברותיה. גרייסי התעניינה בבריאות הגוף והנפש. מגיל צעיר ידעה שלא תוכל להתפרנס מעבודה מול מחשב או במשרד סגור. היא נעשתה מדריכת כושר, טבעונית, צעירה שחיפשה רוחניות בעולם מטרילאיסטי. ואז הגיע המכתב. עזריאל (אז דניס) גורדון, כירופרקט יהודי אמריקאי מניו ג'רזי, ראה את הפרופיל שלה במועדון "חברים לעט" עולמי. הוא כתב לה מכתב בן חמישה עמודים. "הוקסמתי ממנו", היא מספרת עליו בגעגוע. "הוא תיאר את המטרות שלו, את סגנון החיים שלו. עזריאל היה אלטרואיסט, אדם שרצה לעשות טוב בעולם. הוא היה מחובר לטבע, לגוף, לנשמה, והרגשתי שאנחנו תאומים בנפש", היא מספרת בעיניים נוצצות. היא כתבה לו בחזרה, וכך התחילה חלופת המכתבים ביניהם. גם עזריאל וגם חנינת השם היו תמיד אנשים מאמינים מאוד, כל אחד בדרכו. חנינת השם למדה במוסד נוצרי, ועזריאל שינה את שמו כבר בבר מצווה מדניס לעזריאל. האל היה נוכח מאוד בחייו, רק שלא באופן יהודי שורשי. שניהם היו תמיד אנשים רוחניים ועל רקע זה נקשרו כווג. הקשר הטלפוני היקר (בימים שבהם כל דקה עלתה הון) הוביל להצעת נישואין טלפונית. עזריאל הגיע להונג קונג, והם התארסו. בשנות נישואיהם הראשונות גרו בהונג קונג ושם נולד בנם הראשון,

מתעקשים לעלות עם סמנים יהודיים לקרבות. הבנים אהבת השם ורוח השם גורדון

התינוק הרצוי רשמתי ונענית. הלידה עברה בקלות ובטוב. הרגשתי שכל זה בזכות האמונה. קראנו לתינוק אמונת השם". כשנולדו הילדים בני הזוג מלו אותם כדן, "הייתי משוכנעת שאנחנו יהודים לכל דבר. אבל תוך כדי שיחה עם הרב, הוא גילה שלא התגיירתי מעולם והוא היה בשוק". הרב הסביר לחנינת השם את חשיבות הגיור הרשמי. "התחלתי בתהליך, הילדים היו צעירים אז זה היה קל יותר". את התהליך סיימו לימים בישראל.

חנינת השם למדה יהדות בשקיקה וברצינות. "קראתי את הנבואות שבהן הקדוש ברוך הוא קורא לעם ישראל לחזור לארץ האבות ולדרך ה'. הרגשתי כאילו ה' מדבר אליי ממש דרך דברי הנביאים". ההחלטה לעלות לישראל הגיעה בחלום. "לילה אחד חלמתי שה' קורא לי לעלות. סיפרתי לעזריאל, אבל הוא התייחס לחלום בביטול". עזריאל לא אהב את הרעיון. היו אז הרבה פיגועים בישראל. "הייתי נחושה לעלות, והחבאתי את העיתונים כדי שהוא לא יחשף למידע שלילי". עם הזמן הבין עזריאל שחנינת השם משתוקקת להגיע לישראל. היא, מצידה, עידנה את הבקשה. היא שידלה אותו לצאת למסע, לטיול, היא פחדה לקרוא לזה עלייה. "חזרנו לפנסילבניה כדי למכור את הבית ולממן את הטיול הגדול". סוכנת הנדל"ן הוזהירה אותם שזה זמן לא טוב. "היא הראתה לנו שיש באזור עוד הרבה שלטים של בתים שעומדים כבר זמן מה למכירה. היא הניחה שלא נצליח למכור". חנינת השם לא ויתרה. "הצעת לי לעזריאל שננסה. אמרתי לו: אם נצליח זה סימן שאנחנו צריכים לנסוע לישראל, והוא הסכים. למרבה התדהמה של הסוכנת ושלנו, נמצא הקונה וכעבור שבועיים הבית נמכר".

הם קנו כרטיס חד-כיווני לישראל. כשהמטוס נחת בנתב"ג, חנינת השם התפרקה. "התחלתי לרעוד ולבכות מהתרגשות. הרגשתי מין תחושה עמוקה, לא מוסברת, של איזה חיבור. הבנתי שהגעתי הביתה". לימים פגשה חנינת השם רב שהבהיר לה הכול. "הוא אמר לי: את עומדת בהר סיני. כל הנשמות, גם של הגרים, היו במעמד הר סיני. פתאום הכול התחבר לי. מעולם לא הרגשתי שייכת, לא בהונג קונג ולא באמריקה. לא התחברתי לתרבות ולפולקלור. פה, פתאום, הרגשתי סוף סוף תחושה של שייכות. הלב שלי פה. ידעתי שלא אעזוב".

לתעל את התסכול להצלחה

משפחת גורדון הצעירה נחתה בישראל ערב חגי תשרי. "את החגים חגגנו בירושלים. הוקסמנו מהכול. מהאווירה בחג, מהמון המתפללים שגדשו את הכותל". כשהשוק כולו נסגר ביום שישי ותנועת האוטובוסים פסקה, חנינת השם התרגשה. "הרגשתי את הכול מתקדש לקראת השבת. לא חוויתי חוויה דומה בשום מקום. גם לא בשכונות יהודיות בחו"ל. אנשים בירכו זה את זה בברכת שבת שלום". הם התרגשו מהסוכות שנבנו בכל בית ומהנוכחות של ארבעת המינים בכל

"החלטנו לתת לילדים שלנו שמות מקוריים שיבטאו את התקוות שלנו מהחיים ומהם. כשנולד עוצמת השם, ביקשנו מהקדוש ברוך הוא כוח בהתמודדות שלנו. ביקשנו את עוצמת ה'. השם ליווה אותנו ממש בכל צעד לאורך השנים ושמות הילדים מבטאים את קרבת האלוקים, את התפילות ואת התודות"

ביתם בעיר לנקסטר שבפנסילבניה. "קסם לי הרעיון לשמור שבת. עזריאל התחבר פחות והעדיף לעבוד בשבת. התחלתי להדליק נרות ולהימנע מבישול, חשמל וטלפון בשבת". חנינת השם הבינה שיהיה לה קל יותר להבין וללמוד את המסורת אם היא תהיה חלק מקהילה. "התחלתי לחפש בית כנסת בלנקסטר, כדי להכיר יותר את החגים והמסורת. לא הייתה שם קהילה אורתודוקסית, ולכן הצטרפנו לקהילה קונסרבטיבית: רפורמית". אחרי המתנה ארוכה, הם ציפו סוף סוף ללידה. כשנולדה בת, עזריאל חיפש במילון עברי את התרגום למילה מתנה והתאהב במילה תשורה. "הרגשנו אסירי תודה על הילדה שקיבלנו אחרי כמה שנים של הפלות, ניסיונות להרות והרבה תפילות". הילדה זכתה לשם תשורת השם.

אחרי כמה חורפים קרים ומושלגים בפנסילבניה, חנינת השם, שהייתה רגילה למזג אוויר חם, רצתה לעזוב. הם השכירו את הבית ויצאו בקרוואן למסע דרומה אל מזג אוויר נוח יותר. "גרנו חמש נפשות בקרוואן קטן. נסענו עם הקרוואן ועצרנו בדרך בקהילות יהודיות, עד שהגענו לפלורידה, שם נשארנו לגור בקרוואן". למחיתם הם התפרנסו מהכנסה חודשית מהשקעה בבורסה. עזריאל התנדב ככירופרקט גם בדרך. "זו תמיד הייתה שליחות, לא קריירה".

בפלורידה נולד להם עוד בן. "כל הלידות שלי היו לידות טבעיות בבית. ערכתי רשימה של כל הבקשות שלי והתפללתי עליהן. אפילו את משקל

עוצמת השם. "החלטנו לתת לילדים שלנו שמות מקוריים שיבטאו את התקוות שלנו מהחיים ומהם. בהשראת הילידים האינדיאנים, שקוראים לילדים בהתאם לנסיבות ולתחושות כשפוגשים לראשונה את הילד, בחרנו בשמות. כשנולד עוצמת השם, ביקשנו מהקדוש ברוך הוא כוח בהתמודדות שלנו. ביקשנו את עוצמת ה'". עזריאל בעלה, שאהב להוסיף את שם ה' לכל דבר, שינה גם את שמה. "גרייס זה חן בתרגום לעברית, אז הוא קרא לי חנינת השם. גם את שמו שינה מדניאל (דניס) לעזריאל, כי ביקש את עזרת ה' בחייו".

מקרוואן בפלורידה לנתב"ג

בני הזוג גורדון עברו לארצות הברית. דווקא חנינת השם, שגדלה רחוק מהעם היהודי בסביבה נוצרית, היא זו שדחפה את עזריאל בחזרה ליהדותו. "בתור ילדה למדת בבית הספר את הברית הישנה, התנ"ך. ידעתי יותר ממנו על המקורות שלו. ההורים שלו התרחקו מהמסורת, כמו הרבה יהודים באמריקה. אני הייתי סקרנית. שאלתי שאלות, קניתי ספרים, הלכתי לשיעורים, למדתי". אימה של חנינת השם נסעה לארצות הברית לאחר מות בעלה ועברה לגור אצל בתה. "היא ליוותה אותנו בדרך והייתה הפרטנרית שלי בתהליך ההתקרבות ליהדות. היא מעולם לא התגיירה רשמית, אבל בליבה היא הייתה איתנו לגמרי". כשעברו מהונג קונג לארצות הברית בנו את

הבית בע"מ

חבל בנימין

הנוף מעל ומעבר

Triple

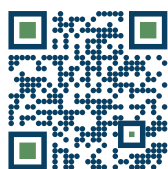
90%

באכלוס

10%

בחתימה

073-777-2333

סרקו את הקוד
או התקשרו

צ.פ.
בונים מכל הלב

הבית שמתעלה על כל מה שציפיתם.

תנאי התשלום
מעל ומעבר

הנוף
מעל ומעבר

המפרט
מעל ומעבר

התכנון
מעל ומעבר

היישוב
מעל ומעבר

הקהילה
מעל ומעבר

דירות 4-6 חדרים
דירות גן ופנטהאוזים
1,750,000 ₪

מקום, כמו שיש רק בישראל. אחרי החגים הם היו צריכים להחליט לאן פניהם. "ירושלים קסמה לנו, אבל רציתי יותר מרחבים וטבע".

לבסוף נבחרה העיירה מגדל שעל שפת הכנרת. "הכול יפהפה שם, כמו ציור. המקום היה חלומי, אבל פער התרבות היה גדול". לא היו שם דוברי אנגלית ולא הייתה עבודה לעזריאל. הוא נסע לעבוד בירושלים ובתל אביב וחזר בסופי שבוע. "הוא רצה לחזור לארצות הברית. לא היה לו טוב כאן".

במגדל נולדו להם בן ובת: כיבדיה משאלתי, ושמחת השם בליבנו, "שם גם סיימנו את תהליך הגיוור". עזריאל קיבל הצעת עבודה באפרת, והם עברו לגור שם. "זה היה מעבר משמעותי. יש שם קהילה אנגלוסקסית גדולה, ומהר מאוד נקשרנו לחברים ולקהילה. הכול היה קל כל כך. כולם הבינו אותנו ואנחנו הרגשנו בבית".

אבל עם הזמן התחילה חנינת השם להרגיש פחות שייכת. "הכול היה מאוד אמריקאי. בתים גדולים, מכוניות חדשות, חתונות ובר מצוות ראווה. זה ממש היה כמו לגדל ילדים בארצות הברית. לא כך רציתי לחנך את הילדים, לא כך רציתי לחגוג לילדים שלי את בר המצווה המתקרב". הם עברו ליישוב נחליאל, שם נולד רוח השם בחייו. "המון אנשים הגיעו לברית כדי לשמוע את השם המיוחד שנבחר לתינוק החדש".

לבסוף עברו לשילה, שם קבעו את ביתם במשך 16 שנים. בשילה נולד אהבת השם, ושם גם התעצבה הפילוסופיה החינוכית המיוחדת של משפחת גורדון. "ניסיתי לשלוח את הילדים למסגרות הלימוד בשילה, אבל התאכזבתי", היא מספרת בכנות. "היה להם מראה אחר, שמות אחרים, אוכל טבעוני. ילדים הציקו להם. הבנתי שאני לא יכולה לשנות את העולם, אבל אני יכולה לבנות לילדים שלי חומות של ביטחון בבית. בעשר השנים הראשונות בחיי, ילד צריך להרגיש מקובל ואהוב ללא תנאי".

כך נולד החינוך הביתי. הילדים למדו לבשל, לנקות, לעשות קניות, גידלו עזים וחמורים, למדו תכנים דרך המחשב והשתתפו בשגרת אימוני כושר. חנינת השם הצטרפה לקהילה של חינוך ביתי ונסעה עם הילדים לפחות פעם בשבוע בתחבורה הציבורית למפגש בירושלים. הם ביקרו במוזיאונים, וכל הורה ההשתתף בהוראת משהו מתחומו. הילדים הלכו לבני עקיבא ולמדו בחוגים "הם היו מאוד אתלטיים והשתעממו בחוגים הרגילים ביישוב".

עוצמת השם השתחרר מסיירת גולני וחלם על אליפות העולם באיגרוף תאילנדי. "שלחתי אותם למרכז לאומנויות לחימה בטדי, לאיגרוף תאילנדי. היום גם אני לומדת איגרוף תאילנדי. אני חושבת שאומנויות לחימה מקנות ביטחון עצמי, יכולת הגנה עצמית, יציבה בטוחה, משמעת עצמית והתמדה. ילדים צריכים לתעל את הכוח הפיזי שלהם. הם רבים היום פחות ובטח שלא מציקים להם".

מה שהתחיל כתחביב, הפך מהר מאוד לקריירה בין־לאומית. חמשת הבנים הפכו ללוחמים מקצועיים. "הם התחילו לנסוע לתחרויות בעולם". גם הבנות אתלטיות. תשורת ה' למדה בלט במשך שנים, ושמחת ה' בליבנו למדה איגרוף עם הבנים. היום שמחת השם עובדת בקרקס בפלורידה. "זה מזכיר לי את עזריאל, הוא היה מומחה באתלטיקה קלה".

מדינת ישראל תומכת בספורטאים מגיל 16. "בהתחלה מימנו הכול בעצמנו - טיסות, שהייה, תשלום על השתתפות בתחרויות, הכול. התחלנו

"הציקו לילדים שלי כי הם היו שונים, החלטתי לבנות להם חומות ביטחון בתוך הבית". משפחת גורדון עם האב, עזריאל ז"ל

צילום: באדיבות המשפחה

טיפל באנשים בלי לבקש תמורה. עד היום אנשים כותבים לי איך הוא עזר להם".

למרות האובדן, חנינת השם לא עצרה. היא הפכה למנוע מאחורי ההצלחה של בניה. היא מלווה אותם במסירות לכל קרב ולאיימונים ברחבי העולם, ואפילו התחילה להתאמן בעצמה באיגרוף תאילנדי. היא מברכת אותם לפני הקרבות בברכת הכוונים המסורתית.

גולת הכותרת הייתה האירוע במנורה מבטחים, Gordon Fight Nights. בני משפחת גורדון הזמינו מתאבקים מכל העולם לערב בין־לאומי של תחרויות בישראל. אבל מבחינת חנינת השם, המטרה לא הייתה חילופי מהלומות, אלא הרמת קרנן של היהדות וארץ ישראל. "זה היה חלום. רציתי להראות לעולם את ישראל היפה. לקחנו את הלוחמים הזרים לסיור בשילה ובירושלים, במקומות שבהם הילכו אבותינו. פינקו אותם בארוחה, הסברנו פנים והצלחנו ממש לגעת בהם. אחד הלוחמים מצ'יה אמר לי בהתרגשות שהוא הפך מאתאיסט למאמין. ואחד הלוחמים, אמריקאי, אמר שאימו יהודייה. התרגשנו כולנו כשהבין שהוא יהודי. הם הפכו לשגרירים שלנו".

הבנים לבית גורדון עשו היסטוריה, שינו את פני ענף אומנויות הלחימה בישראל, הביאו גביעים ומדליות רבות. אבל הפופולריות שלהם היא לא רק בשל ההישגים הפנומנליים, אלא גם בשל הפטריוטיות, הגאווה הלאומית והקריאה לאחדות. רוח השם ואהבת השם מתעקשים לעלות לקרבות עם סממנים יהודיים ודגל ישראל. מאז תחילת המלחמה חשוב הרבה יותר לאהבת השם ורוח השם להגיע לקרבות עם סממנים יהודיים ודגל ישראל. בטורניר שנערך בתאילנד, סירב רוח השם לדרישת המארגנים להסיר את דגל ישראל ולהימנע מסממנים יהודיים, ובחר לוותר על ההשתתפות ועל החוזה כהצהרה פטריוטית. אהבת השם מתעקש להיאבק בקרבות עם ציצית וכיפה. שניהם מודים שהם באים בשם השם ובשליחות העם בישראל, וזה נותן להם כוח מיוחד במעמד המתוח בתחרות. אהבת השם ורוח השם מתנדבים עם פצועי צה"ל ומאמנים אותם באומנויות לחימה. במסגרת האירוע הגדול במנורה מבטחים, בשלושה קרבות ראווה השתתפו גיבורים, פצועי צה"ל, לוחמים ששיקמו את גופם לאחר שנפצעו בקרבות ועלו לזירה לקול תשואות הקהל.

בדיעבד, בשמות הילדים יש עדות למסע שעברו. "עזריאל ואני היינו באותו ראש והסכמנו יחד על השמות של הילדים. השם ליווה אותנו ממש בכל צעד לאורך השנים, ושמות הילדים מבטאים את קרבת האלוקים, את התפילות ואת התודות". רוח השם ואהבת השם הודו בראיונות ששמוותיהם והאמונה היוקדת שלהם נתנו להם כוח בדרך לפסגה.

כיום, חנינת השם גורדון היא דמות מוכרת. "אנשים מזהים אותנו ברחוב. חרדים, חילונים, צעירים ומבוגרים - כולם באים ללחוץ יד. אני מרגישה שזה מביא אחדות. זו גאווה יהודית. אנחנו חזקים, אנחנו כאן, ואנחנו לא מפחדים להיות אנחנו".

השבוע, כשעמדה תחת החופה של בנה אהבת השם, כשהמשפחה כולה מאוחדת אחרי כשלוש שנים שלא התראו, חנינת השם גורדון סוגרת מעגל. מגריסי הקטנה מהונג קונג שלא הייתה מקובלת, היא הפכה לאחת הנשים האהודות בישראל. אישה שמוכיחה שעם מספיק חן (וחנינה), אמונה ואגרוף קפוץ כשצריך - אפשר להגיע רחוק מכפי שאפשר לדמיין. ●

"הרב אמו לי: את עמדת בהו סיני. כל הנשמות, גם של הנרים, היו במעמד הר סיני. פתאום הכול התחבר לי. מעולם לא הרגשתי שייכת, לא בהונג קונג ולא באמריקה. לא התחברתי לתרבות ולפולקלור. פה, פתאום, הרגשתי סוף סוף תחושה של שייכות. הלב שלי פה. ידעתי שלא אעזוב"

ובכיתי לה' וביקשתי שיהיה לעזריאל טוב". כעבור שבע שנים תפילותיה נענו. בערב יום כיפור, כשביקשו כהרגלם סליחה זה מזה, הוא אמר לה: "אני סולח לך. סולח על שהבאת אותי לכאן". היא מוחה דמעה. "ואז הוא הודה לי על שהחזרתי אותו לעמו ולמקום שאליו הוא שייך". מאז חל שינוי בהתנהגותו של עזריאל והוא הפך מחובר יותר ושמח.

החיים בלי רכב, התלות בתחבורה הציבורית הדלה ובטוב ליבם של אנשים שהציעו טרמפ, היו קשים. "כל נסיעה לאימון הייתה ארוכה ומתישה". כעבור שנים, כשהילדים גדלו קצת, יצר הנדודים גבר. חנינת השם הודתה שגם הרוחות והקור בחורף בשילה פחות מתאימים לה והיא תשמח לעבור למקום עם אקלים חם יותר.

לפני חמש שנים עברה המשפחה לזיכרון יעקב. עזריאל כבר היה בשנות ה-70 לחייו, הוא עבד עד הרגע האחרון. זמן קצר אחרי המעבר, הכה האסון: עזריאל נפטר ממחלת אדיסון. "הוא כל כך חסר לנו", היא אומרת בשקט. "הוא היה המטפל שלנו, העוגן. הוא ניהל את הקליניקה שלו בשליחות,

לקבל עזרה רק על מי שעבר את גיל 16. הילדים התחילו להביא מדליות זהב וכסף באליפויות אירופה ובאליפות העולם". השינוי התחיל, הילדים נעשו מוכרים ביישוב ובישראל. אבל הפופולריות הגדולה הגיעה רק כעבור כמה שנים.

ברכה של אמה לפני הקרב

"יש לי פינה חמה בלב לקהילה בשילה. אני עדיין בקשר עם אנשים שם. עזריאל היה שמח, הייתה לו קליניקה והוא ניהל אותה כהבנתו. הוא עזר לאנשים בכל שעה ולפעמים ללא תמורה. עדיין אנשים כותבים לי איך הוא טיפל בהם בלי תנאי. הוא השאיר עליהם רושם. הוא כל כך חסר לנו. הוא היה מטפל בי ובילדים. אני צריכה את הטיפול שלו".

לעזריאל הייתה תקופת הסתגלות ארוכה בישראל. ההכנסה מההשקעה בבורסה פסקה והם חיו בדוחק. "אנשים לא מבינים כמה זה קשה לעלות", היא אומרת. המשפחה ניסתה לשכנע אותם לחזור לארצות הברית והבטיחה לעזור להם להתייצב כלכלית. הוא לא רצה להישאר והיא התעקשה. הוא נטר לה על כך. "התפללתי

עוד לא נרשמת לשבטון בתלפיות?

הזדמנות אחרונה להצטרף

מגוון אימוני גאוצה מוכנים לזמנו השלמות

חדשנות פדגוגית
בעידן הבינה המלאכותית
בהנחיית מר שלמה זלביץ

אימון הפרעות קשב
בהנחיית גב' דנה קינד

הוראה מותאמת (מתקנת) במגוון תחומים
בהנחיית ד"ר יפית מורדוף

פיתוח חוסן וכלים להוראה ולחינוך
בשיטה חדשנית TILS
בהנחיית ד"ר רינת חלאבי

למידה
היברידית

ניתוח התנהגות יישומי
בהתאם להנחיות ABAI
בהנחיית ד"ר שלומית זילברנגל

NLP ברוח היהדות
בהנחיית גב' צביה ברונשטיין

חינוך פיננסי
בהנחיית ד"ר אילן דניאלס רחימי

הנחיית הורים
בהנחיית גב' דנה קינד

מוכנות לכיתה א'
בהנחיית ד"ר יפית מורדוף

אימון קוגניטיבי התנהגותי
בהנחיית גב' דנה קינד

שפת גוף ותקשורת בין אישית
בהנחיית גב' נתי כהן

CBT כלים יישומיים בהוראה
בהנחיית ד"ר אורי נויבירט

הוראה מותאמת (מתקנת) באנגלית
בהנחיית ד"ר לובה אוסטריצקי

מיומנויות וכישורים חברתיים
בהנחיית גב' דנה קינד

פתיחת קורס מותנית במינימום משתתפים ובאישור משרד החינוך והקרנות

פתוח
לקהל הרחב

לימודים
בזום

מימון מלא של
קרן ההשתלמות

גורמים מתוך המערכת ניסו לטשטש את נתוני הפשיעה הגבוהים. מסתננים בדרום תל אביב

התוכנית לתיסור מלדינות היהודים

באמצע חודש אפריל צעדה נערה בת 12 מבית ספרה בדרום תל אביב לביתה, כש-11 נערים חסמו את דרכה. ללא מילים, הם התנפלו עליה, ככלו אותה והנחיתו על גופה מטר אגרופים ובעיטות. הרקע לתקיפה הקשה היה מעשה נקם: אחיה של הנערה העז להתלונן במשטרה על מעשי סחיטה ואיומים של חברי כנופיה מקומית. בעקבות האלימות הקשה ומסכת האיומים מיד לאחר מכן, נאלצה המשפחה לארוז את חפציה ולהעתיק את מקום מגוריה אל מחוץ לעיר.

ימים ספורים לאחר מכן הגיעה האלימות גם ללב תל אביב, והוכיחה כי הגבולות הגאוגרפיים של תחושת הביטחון האישי הלכו ונמחקו. סמוך לגימנסיה הרצליה, באחד האזורים המרכזיים והשקטים בעיר, התנפלה קבוצה מאורגנת של עשרות נערים על תלמידים ששהו ברחוב בתום הלימודים. התקיפה, שהחלה בקללות ובדחיפות מתוכננות, הסלימה בתוך רגעים ספורים לקטטה המונית. עוברי אורח והורים המומים שנכחו במקום נמלטו בבהלה, בעוד התוקפים מפגינים תעוזה חסרת תקדים במרכז העיר ומותירים את התלמידים חבולים ומוזעזעים.

מאחורי שני המקרים הללו עמדה כנופיית SSQ ("שפירא סקוואד") - התארגנות אלימה של צעירים ובני נוער, המורכבת בעיקרה מילדי המסתננים ומבקשי המקלט בדרום תל אביב שאימצו דפוסי פעולה של כנופיות רחוב אכזריות. הפעילות, שהחלה כחיכוך מקומי בגינת לוינסקי ובשכונת שפירא, הסלימה בתוך חודשים ספורים למעשי שוד, גביית דמי חסות (פרוטקשן) מעסקים קטנים, והטלת אימה מתמשכת ברחובות.

מי שחשב שסגירה הרמטית של גבולות המדינה בדרום הארץ בין השנים 2010-2013, באמצעות פרויקט 'שעון חול' - הקמת גדר הפלדה והבטון המסיבית לאורך 241 הקילומטרים מטאבה ועד כרם שלום בעלות של כ-1.6 מיליארד שקלים - מיגרה את תופעת המסתננים, מנותק מהמציאות. אומנם מספר המסתננים החדשים פחת באופן ניכר, אך עשרות אלפי מסתננים, הכוללים את הדור השני והמשפחה המורחבת, עדיין חיים כאן ובוועטים. אומנם בעיקר בדרום תל אביב, אך משטר האימה שהם מטילים על סביבתם, כולל מעשי פשיעה, רצח, שוד ואונס, זולג לא פעם אל מעבר לגבולות האקס־טריטוריה שלהם.

כמה מסתננים באמת יש בישראל?

את הסוגיה הבערת הזאת מנסה להחזיר לסדר היום החוקר וההיסטוריון יוני רייני, במסגרת ספרו 'מסתננים עליך ישראל' שראה אור לאחרונה במהדורה מורחבת ומעודכנת. לשיטתו, תופעת המסתננים בישראל אינה מקרית, והיא מזמן כבר לא רק בעיה מקומית של דרום תל אביב. לדבריו, מדובר בסימפטום של תהליך עומק רחב בהרבה. בספרו צולל רייני אל מאחורי הקלעים וחושף כיצד גורמי דיפ סטייט ומשרדי שומרי הסף, הספוגים באג'נדת הפרוגרס הקיצונית, פועלים מתוך אינטרס מובהק להשאיר את המסתננים בישראל.

מדובר במחקר מקיף, מבוסס מסמכים ונתונים, שמפרק שלב אחרי שלב את המנגנון המשפטי והפקידותי שאינו נחשף בתקשורת הממסדית. במסגרת עבודתו מנתח רייני את ההחלטות והנימוקים של הייעוץ המשפטי ומערכות האכיפה, אשר בלמו לאורך השנים מהלכי גירוש, הוצאה למדינה שלישית וחקיקה ייעודית של הכנסת. הוא מבקש להוכיח כיצד תפיסות עולם גלובליות השפיעו מבפנים על מדיניות ההגירה, ומבהיר כי לא מדובר בכשל אכיפתי מקרי, אלא במדיניות מתוכננת היטב שתוצאותיה מורגשות כיום ברחובות העיר יותר מאי פעם.

במרכז מחקרו מעמיד רייני הערכה דמוגרפית שונה בתכלית מהנתונים הרשמיים המופצים בציבור. "אני מעריך שיש כאן עדיין בין 100 אלף ל-200 אלף מסתננים", הוא אומר בשיחה עם 'בשבע'. לדבריו, הפער נובע מאופן הרישום הממשלתי. "כשאתה קורא את הדוח של משרד הפנים, יש הערה קטנטנה בכוכבית: נכון שנספרו 32,000 איש בפעם האחרונה, אבל הנתון הזה לא כולל את הילדים, ולא כולל חזרות או הגירות שהתרחשו בצורה כזו או אחרת. הם פה, אבל 32,000 הוא מספר המסתננים הרשומים

בעיית המסתננים מאפריקה עדיין חיה ובוועטת, גם באופן מילולי, כשהדורות הבאים כבר הופכים לכנופיות רחוב שמטילות את אימתן בלב תל אביב. החוקר יוני רייני, שמנתח את הנושא בספרו החדש, מצביע על הגורמים מתוך מערכות השלטון שדאגו לעודד את הגעת המסתננים לישראל במטרה לכגוע ברוב היהודי ובצביונה של המדינה // יוסף ארנפלד

בלבד.

רייני משווה את המצב הנוכחי למנגנוני ההסתגלות ההיסטוריים עוד מתקופת המנדט הבריטי, אז נכנסו לארץ תושבים ערבים מבלי שניתן היה לרשום אותם באופן מסודר. לטענתו, השיטות לעקפת המערכת מגוונות ומתוחכמות, ואין מתמצות בחציית גבול פיזית. "לכאורה אפשר לגרש אותם, אבל יש להם דרך לחזור - למשל כתיירים", הוא מסביר. "מסתנן לא חייב להגיע ישירות מאריתריאה. הוא יכול להגיע מאנגליה, לאחר שכבר קיבל אזרחות או תושבות במדינה אירופית שנמצאת ביחסים טובים איתנו. ככה הוא מצליח להיכנס לכאן, ואז בשקט להתחתן עם מישהו שלא חוקי ולא רשום בארץ. זה נושא מאוד לא פשוט, ולהערכתי יש לפחות 100 אלף איש שנעים כאן מתחת לרדאר - פי שלושה מהמספרים הרשמיים".

את המצב של כניסת יתר של מסתננים שאינם פליטים בכלל, מייחס רייני לא רק לכשל טכני, אלא למדיניות מכוונת של המערכת הפקידותית והמשפטית. "יש כל מיני ארגונים של יפי נפש ששתולים בתוך הדיפ סטייט ויודעים היטב שלא מדובר בפליטים, ובכל זאת התעקשו לעזור להם להיכנס לארץ". כדי לבסס את טענותיו, יצר רייני קשר עם ממשלות זרות שגם אליהן ברחו פליטים לכאורה, והשווה את מחקריהן לממצאיו של הדמוגרף פרופ' ארנון סופר לגבי המהגרים מאריתריאה ומסודן. הנתונים הצביעו שוב על כך שרובם אינם פליטים. "הקדשתי 50 עמודים בספר להוכיח שהם לא פליטים. גם אלה שטענו למשל שהם ברחו מדארפור - חלקם בכלל לא ברחו משם, אלא היו מהגרי עבודה".

המחשה לכך מביא רייני את עדותו של ד"ר משה טרדמן, מומחה לשפות אפריקאיות. טרדמן

שוחח בזמנו עם מסתנן שסיפר כי מורה דרך ישראלי הנחה אותו להצהיר כי הוא בורח מאזור הקרבות בדארפור. אלא שבבדיקה לשונית התברר כי ה"פליט" מדארפור שולט בכלל בערבית בניב של חוף השנהב. "רק 600 איש קיבלו מעמד של פליט בארץ, את התושבות וכל מה שצריך - אחוזים ועומים מתוך כל אלה שהגיעו לכאן", מדיש רייני. "בניגוד לטעון הרווח כאילו ישראל אף פעם לא בדקה מי מסתנן ומי פליט - מדובר בשקר. ישראל כן בדקה, והנתונים מופיעים בדוח הוועדה של ארנון סופר. אגב, באותה תקופה ד"ר טרדמן היה איש מוצ, כך שאי אפשר לחשוד בו שהוא איזה ימני פשיסטי".

המטרה: ביטול מדינת הלאום

יוני רייני (43), דוקטורנט באוניברסיטת בר אילן המתגורר בשערי תקווה, אינו מגיע מהמסלול האקדמי הקלאסי של מדעי הרוח. הוא סיים תואר ראשון בפיזיקה ותואר נוסף במתמטיקה שימושית. את מחקריו הראשונים החל דווקא בזמן שהמתין להרצת אלגוריתמים מורכבים במסגרת מחקריו בפיזיקה תאורטית. בזמן ההמתנה, החל לנבור במסמכים היסטוריים ובמקורות ארכיוניים מתוך סקרנות אינטלקטואלית שהפכה במהרה לשליחות. הספר 'מסתננים עליך ישראל' הוא כבר ספרו השמיני. הציאה לדרך המחקרית הושפעה

גם מבית גידולו: רייני הוא בנו של פרופ' אנסון פרנק רייני ז"ל, מבכירי ההיסטוריונים והחוקרים של ארץ ישראל, ובנה של פרופ' ציפורה כוכבי רייני, חוקרת וביוגרפית מוערכת.

נקודת התפנית של רייני התרחשה ב־2012, בעקבות דיונים וויכוחים ברשתות החברתיות מול חוקרים ודוברים מהעולם הערבי והבינלאומי. שם, לדבריו, נחשף לפער דרמטי בכלים העומדים לרשות ההסברה הישראלית. "שמעתי הרבה את הטענות של השמאל ואת הצד הפלשטיני, אבל לא הכרתי מספיק את ההיסטוריה שלנו", הוא משחזר. "ראיתי שגם הפרשנים בצד שלנו מדברים שטויות שאינן מועילות. ניסיתי להתעמת בקבוצות ברשת, ואז הבנתי שהטענות של אנשי ההסברה שלנו חלשים. הצד השני מביא חומרים אקדמיים ומסמכים - אפילו אם הם מסולפים - ואנחנו מציגים ציטוטים עיתונאיים או ספרים פופולריים שהם חסרי ערך בעימות אקדמי רציני". מתוך רצון לבסס הסברה שנשענת על עובדות מוצקות, פנה רייני למחקר עצמאי של ארכיונים, מפות היסטוריות מהמאה ה־19, מפקדים עות'מאניים ומסמכי ממשל בינלאומיים. "כשאבא שלי נפטר ב־2011, פתחתי חומרים ופתאום גיליתי מפה של ארץ ישראל מהמאה ה־19, שנבדקה ונחקרה על ידי חוקרים לא יהודים לאורך שנות ה־70 של אותה מאה", הוא מספר. "יש שם הוכחה למה שהציונות תמיד טענה - שהארץ הייתה שוממה ברובה, ושלאוכלוסייה המקומית כלל לא

"המסתננים הם רק הסימפטום, הבעיה האמיתית היא המערכת המשפטית שכובלת את ידיהם של נבחרי הציבור". יוני רייני

אומר בנחצות. "מנסים לייצר אמירה כאילו ישראל אף פעם לא ניסתה לבדוק את התופעה או לטפל בה - וזה נרטיב שהצליח להשתלט על התקשורת הממסדית. מה זאת אומרת לא ניסתה? ניסו להחזיק אותם במתקן השהייה בדרום, אבל בג"ץ קם ופסל את זה".

את השורש לפסיקות הללו מוצא רייני במבנה של מערכת המשפט. "בספר הקדשתי פרק שלם לבג"ץ ולמסלול שעוברים המשפטנים, כלומר איפה לומדים אלה שעושים תואר בעריכת דין, והמעורבות של הקרן החדשה לישראל בכך. הבאתי תחקירים שמראים כיצד המנגנון הזה עובד. אנשים תמהים איך זה שכל הבג"צים פוסקים באותה צורה, כשמבחינה מקצועית בפסיקות יש טיעונים משפטיים שלא מחזיקים מים".

לדבריו, הסוגיה מקפלת בתוכה את שבר העומק האידאולוגי בחברה הישראלית. "אם בעבר, בימי מפא"י, לא היה ויכוח על הזהות היהודית והמחלוקות היו בנושאים אחרים - היום ההבדל בין הימין לשמאל חתך ישירות לשם. בשביל הימין

והמערכת מתייצבת לצידם. אם בעבר הדיפ סטייט פעל בהסוואה, כיום הפעילות הזאת נעשית בריש גלי. בספר אני מציג את נתוני הפשיעה הקשים בדרום תל אביב - מעשי רצח, שוד ואונס שפוגעים בתושבים, מקשישות ועד נעורות. במקום שהמדינה תרחיק אותם מכאן, התפיסה המשפטית מעדיפה לדאוג לזכויות המסתננים על פני הביטחון של האזרחים".

רייני מזוהר כי השימוש בפלפולים משפטיים, דוגמת הרחבת הקריטריונים לאיחוד משפחות או ניצול הפרצות בחוק השבות, מטרתו לשנות את דמותה הלאומית של המדינה. "גם השופטים שנחשבים שמרנים או אמוניים גדלו בתוך אותה מערכת מושגית ולא נחשפו לגישה אחרת", נאנח רייני.

"האמצעי משמש כאן למטרה רחבה בהרבה: ביטול מודל מדינת הלאום", מבהיר רייני את התזה העומדת בבסיס מחקרו. לדבריו, התפיסה המובילה את המאבק למען המסתננים בישראל יונקת מאותה אידאולוגיה פרוגרסיבית ששוטפת את אירופה. "כמו שראוים באירופה, התפיסה היא שמדינת לאום היא מושג פרימיטיבי או אפילו פשע שיוצר דיכוי. העולם מחולק אצלם למדכאים ומדוכאים. באירופה זה מתבטא בפתיחת שערים להגירה מוסלמית המונית תחת הטענה של מניעת גוענות, וכאן בישראל הופכים כל דיון על זהות לאומית למשהו שמוצג כגזעני".

רייני מציג דוגמאות הממחישות את השאיפה לטשטוש חזון המדינה היהודית. "היה פאנל של ארגון ג'יי סטריט שבו אמרה חברת הכנסת לשעבר ממוצא מרשה פרידמן כי המונח 'בית לאומי' מעולם לא התכוון למדינה יהודית, אלא למדינה שבה היהודים יהיו מיעוט וכך תהיה 'דמוקרטיה אמיתית'. דברים ברוח זו אמרה בעבר גם בכירה בקרן

החדשה, ולפיהם אובדן הרוב היהודי אינו אסון אלא הזדמנות לדמוקרטיזציה. הניסיון להשאיר את המסתננים בכוח ולהעניק להם מעמד הוא חלק ישיר מהמנגנון הזה".

הטיית נתונים מתוך הכנסת

נדבך מרכזי נוסף שחושף רייני בספרו נוגע למה שהוא מגדיר כהטיית נתונים ממוסדת במרכז המחקר והמידע של הכנסת. "במשך שנים, הנרטיב הרווח בתקשורת סתם את פיהם של תושבי דרום תל אביב בטיעון ש'מרכז המחקר של הכנסת קבע שפשיעת המסתננים זניחה' איך הגיעו למסקנה הזאת? החוקר שעסק בנושא בשנים 2009-2013, ד"ר גלעד נתן, השווה פשוט בין הפשיעה של כל אזרחי ישראל ובין פשיעת הזרים, בלי להתחשב בגודל האוכלוסייה, במיקוד הגאוגרפי או בסוג העבירות".

רייני מפרט את הכשלים המתודולוגיים שלדבריו שימשו לקצוות המציאות: "כשבדקים פשיעה בצורה מקצועית, חייבים לבחון אחוזים מתוך חתך האוכלוסייה, להתמקד באופי העבירות - כשברחובות תל אביב

צילום: ניר סלקמן

"הארגונים עותרים לבג"ץ, והמערכת מתייצבת לצידם. אם בעבר הדיפ סטייט פעל בהסוואה, כיום הפעילות הזאת נעשית בריש גלי. בספר אני מציג את נתוני הפשיעה הקשים בדרום תל אביב - מעשי רצח, שוד ואונס שפוגעים בתושבים, מקשישות ועד נעורות. התפיסה המשפטית מעדיפה לדאוג לזכויות המסתננים על פני הביטחון של האזרחים"

והקואליציה, הזהות היהודית של המדינה והערכים הללו נמצאים בראש סדר העדיפויות. לעומת זאת, ככל שאתה זז שמאלה, ואפילו לעבר המרכז, אתה רואה שחיקה גם בנושא הזהות היהודית וגם בתמיכה בחיילי צה"ל. במקום לבדוק קודם כול איך מגינים על החייל - כפי שהיה צריך להיות במקרים כמו אלדור אוריה או כוח 100 - ממהרים להאשים אותו".

"תופעת המסתננים היא לא תוצאה של מחדל או שגגה, אלא של אג'נדה מתוכננת", קובע רייני. "היה למשל מקרה שבו בית המשפט המחוזי קיבל את עמדת המדינה והסכים להעביר אותם למדינה שלישית. אוגנדה קיבלה תעודת הוקרה מהא"ם כמדינה המגינה על פליטים, וגם רואנדה, צ'אד, שוודיה וקנדה היו מוכנות לקלוט אותם בשל הצורך בכוח עבודה צעיר. למרות זאת, אותם גורמים בעלי אג'נדה מיהרו לעתור לבג"ץ כדי לבטל את המהלך".

את הגורמים המובילים את העתירות מגדיר רייני, בעקבות פרופ' ארנון סופר, כ"קרטל ארגוני וזכויות האדם". לדבריו, "הם עותרים לבג"ץ,

בקרן אותנו
**בדירה
לדוגמא!**

הלל פוטר

**שב עם החברותא
בפרכסת של 50 פטר**

הזדמנות אחרונה לריזארט היווני בפדואל

החל מ- 2,405,000 ₪

רוצים לראות בעיניים?

פה מתאמים פגישה: 073-3585820

מדובר במעשי רצח, שוד ואונס ולא בעבירות מרמה - ולבחון את הנתונים לפי מיקוד גאוגרפי. אדם בדרום תל אביב סובל מפשיעה ברחוב שלו, ואי אפשר לפטור אותו בטענה שבקנה מידה ארצי המספרים נמוכים. כשהמשטרה בדקה את הנתונים המפולחים, היא הצביעה על עלייה של כ-40 אחוזים בפשיעה.

הספר חושף את המידע והנתונים שהוסתרו מהשיח הציבורי. "מה שהתקשורת לא מספרת הוא שבעקבות תלונות על המתודולוגיה של ד"ר נתן, שהועבר מתפקידו לאחר מכן, הובאה חוקרת אחרת - נטע משה - שערכה דוח חדש ומודרני שהציג תמונה שונה לחלוטין. פניתי למנהלת המרכז, ד"ר שירלי אברהמי, כדי לקבל אישור לשלב את הדוח המתוקן בספרי - וקיבלתי אותו. למרות זאת, עד היום אתה ממשיך לשמוע בתקשורת את הטיוען השחוק ש'מרכז המחקר של הכנסת קבע שהפשיעה זניחה', כשהם פשוט מתעלמים מקיומו של הדוח החדש. זה מקומם אותי שגם פעילים בולטים במאבק, כמו מאי גולן או שפי פז, לא מציגים את הדוח המעודכן בכל פעם שמישהו זורק את השטות הזאת לאוויר. זו דוגמה קלאסית לכשל עמוק בהסברה ובמאבק על העובדות".

על פי מחקרה של נטע משה, הריכוז הגאוגרפי הגבוה של המסתננים בדרום תל אביב הוביל לפשיעה מקומית מרוכזת: במרחב יפתח (הכולל את שכונות נווה שאנן, התקווה ושפירא) היו נתיני סודן ואריתריאה כ-10 עד 15 אחוזים מתיקי הפשיעה שנפתחו במרחב -

נתון המהווה עומס כבד מאוד על תחנת משטרה בודדת, בעיקר בתחומי רכוש, אלימות וסדר ציבורי. עם זאת, נתון זה נתפס לעיתים כנמוך מהמציאות בשטח מכיוון שהדוח מודד אך ורק תיקים שנפתחו בפועל במשטרה, בעוד שבפועל קיים תת-דיווח נרחב על עבירות קלות, הטרדות ואירועי אלימות.

פרט לכך, הסטטיסטיקה הפלילית אינה משקפת מטרדים הפוגעים קשות בתחושת הביטחון האישי (כמו שכרות במרחב הציבורי, התקהלויות ופגיעה באיכות החיים), ומכיוון שהמחקר נמנע מלחשב פשיעה נפש בשל היעדר מפקד אוכלוסין מדויק בשכונות אלו, המספר המוחלט אינו מציג את שיעור הפשיעה הגבוה המאפיין קבוצה שרוב המיוצגים בה הם גברים צעירים בגיל הפשיעה העיקרי.

פרט למחקר האקדמי והעבודה מול דוחות הכנסת, יוצא לך לסייר בשטח?

"היה לי חבר שגר בדרום תל אביב. ערב אחד ישבתי אצלו, וכשהחשין הוא פשוט סירב לתת לי לצאת מהבית. הוא החזיק כלב שמירה גדול ואמר לי: 'אתה תישן פה ותצא רק בבוקר, כי בחוץ מפחיד מדי'. המציאות הזאת משתקפת היטב בדיווחים של התושבים, עם אירועים של חדירה לבתים, תקיפות ואלימות קשה. זכור למשל מקרה של נערה שמסתנן פרץ לביתה וניסה לתקוף אותה

מינית, ורק תגובה מהירה של אביה מנעה אסון. ישנן עדויות קשות על תקיפות של קשישות וחסרי ישע בתוך בתייהם".

לדבריו, לא מדובר רק בפשיעה אקראית, אלא בדפוסי התנהגות בעלי שורשים תרבותיים עמוקים. "בתרבויות מסוימות, מעשי אלימות ותקיפה מינית משמשים כלי להפגנת שליטה ובעלות על תהליך או על אדמה. זה דפוס שניתן לזהות עוד מתקופות היסטוריות מוקדמות וממלחמות שבטיות בעבר - השימוש באלימות ובפגיעה מינית כדי להעביר מסר של אדנות, ולומר לתושב המקומי: 'אני השליט כאן'. כשהנוכחות הללו נכנסות לתוך שכונות מגורים, תחושת הביטחון הבסיסית של התושבים פשוט מתרסקת".

בלי רפורמה משפטית - אין פתרון

אם יש כיום ממשלת ימין מלא-מלא, למה היא לא מטפלת בסוגיית המסתננים?

"קודם כול, צריך לנפץ את השקר כאילו הייתה פה ממשלת ימין ב-17 השנים האחרונות. בתקופות מוקדמות יותר של נתניהו אפילו לא היה רוב ימני בממשלה, והדרג הפוליטי פשוט לא הבין מול מה הוא מתמודד. גם ממשלת ימין מלא-מלא לא יכולה לטפל בסוגיה בלי לפרק תחילה את המנגנון המשפטי".

רייני משחזר מפגש עבר עם השר יואב קיש

שממחיש, לשיטתו, את העיוורון הפוליטי מול המנגנון המשפטי. "שאלתי אותו מה הם מתכוונים לעשות עם המסתננים, והוא השיב שהם מנסחים מחדש את החוקים - כמו חוק הפיקדון - בתקווה שכעת זה יעבור את בג"ץ. כששאלתי מה יקרה אם בג"ץ יפסול שוב, הוא ענה בביטחון: 'הפעם זה יעבוד'. המערכת הפוליטית פשוט לא הבינה באותם ימים מה זה דיפ סטייט. רק מאוחר יותר הם תפסו שגם אם יחוקקו שוב ושוב, בג"ץ פשוט ימשיך לפסול".

לטענתו, הניסיונות לקדם פסקת התגברות נבלמו בעבר מבפנים, בין היתר על ידי גורמים מתוך הקואליציה כמו משה כחלון, והמבוי הסתום רק הלך והעמיק. "כשקמה הממשלה הנוכחית חשבו שהנה, סוף סוף יש ימין על מלא - אבל הושארה פה מלכודת משפטית שנבנתה עוד מימי אהרן ברק. ברק קבע שקביעתו של היועץ המשפטי לממשלה מחייבת את הממשלה כמו פסיקת בג"ץ, כל עוד בג"ץ לא פסק אחרת. התוצאה היא אבסורד שבו היועצת המשפטית מתפקדת בפועל כמו נשיאה בעלת סמכות על, בעוד ראש הממשלה והשרים שנבחרו על ידי הציבור כפופים לה לחלוטין".

אין לו בדל של ספק כי בלי רפורמה מקיפה במערכת המשפט, כל מהלך בתחום ההגירה והמסתננים נידון לכישלון מראש. "סוגיית ההגירה הפכה למעשה לכלי שרת במאבק רחב יותר על זהותה של המדינה. בדיוק כפי שיש מי שמשתמשים בסוגיה הפלשתינית כדי לערער על זכות הקיום שלנו, כך הניסיון להשאיר את המסתננים בארץ נועד לכרסם במבנה הלאומי", הוא קובע. "אנשים שואלים למה הממשלה לא מתעסקת בזה עכשיו. התשובה היא שהם פשוט לא יכולים. כל עוד החוק מעניק ליועמ"שית - שמייצגת תפיסת עולם של הממשל הקודם - את הכוח לבטל ולהקפיא כל החלטת ממשלה, אין לנבחרי הציבור טיפת כוח לשנות את המציאות בשטח. בלי רפורמה משפטית, ידיה של הממשלה כבולות לחלוטין".

לדבריו, השורשים של השיטה המשפטית הזאת נעוצים בתקופות מוקדמות יותר. "זה מנגנון מוכר. תזכור מה קרה כשיצחק רבין ביקש לגרש 400 מחבלי חמאס ללבנון: אהרן ברק עצר את המהלך ודרש לקיים שימוע פרטני לכל אחד ואחד מהם. אבל במצב של מלחמה בטרור, הדרישה לנהל הליך משפטי ארוך לכל גורם עוין היא אבסורדית - היא יוצרת סחבת ומאפשרת לאויב לנצל את הדמוקרטיה נגדנו. הדפוס הזה חוזר על עצמו גם כאן: המסתננים והארגונים שמאחוריהם מבינים מהר מאוד שמדינת ישראל כובלת את עצמם, ושכסופו של דבר בג"ץ יתייצב לצידם, בלי קשר לחוקים שהכנסת מחוקקת".

בשורה התחתונה, רייני מבקש להבהיר כי המאבק בדרום תל אביב הוא הרבה מעבר למצוקה מקומית של שכונה כזו או אחרת. "מה שהתחיל כבעיית הגירה מאפריקה חשף את המכשול המרכזי של מדינת ישראל: המסתננים הם רק הסימפטום, בעוד שהבעיה האמיתית היא הדרך שבה המערכת המשפטית כובלת את ידיהם של נבחרי הציבור. בלי רפורמה יסודית במערכת המשפט, שום בעיה לאומית - מהגירה ועד ביטחון - לא תוכל לבוא על פתרונה".

צילום: רויטרס/PRESSCOV

"סוגיית ההגירה הפכה למעשה לכלי שרת במאבק רחב יותר על זהותה של המדינה. בדיוק כפי שיש מי שמשתמשים בסוגיה הפלשתינית כדי לערער על זכות הקיום שלנו, כך הניסיון להשאיר את המסתננים בארץ נועד לכרסם במבנה הלאומי"

התפיסה המובילה את המאבק למען המסתננים בישראל יונקת מהאידאולוגיה הפרוגרסיבית השוטפת את אירופה. צעדה של מוסלמים בברלין

פרחת לך שערי סלוחות

עם מדריכי אשכולות בשיתוף
חטיבת החינוך והקהילה בקק"ל

כ"א אלול 3.9 | כ"ז אלול 9.9 | ה' תשרי 16.9 | ו' תשרי 17.9

סלוחות בחצות - סיורי בוטיק

21:00-00:00

צפון

מסע רוחני בצפת
| מרכז תודעה רוח צפת

בסמטאות טבריה
| מסו"ל קשת יהונתן

ירושלים

סלוחות בשכונת הבוכרים
| מסו"ל חברון

בתי כנסת נסתרים בירושלים
| מדריכי אשכולות

ממעמקים קראתיך -
גיא בן הינום והר ציון
| מסו"ל ראשית ירושלים

פתח לנו שער - העיר העתיקה
| מדריכי אשכולות

לעורר אהבה ואחדות - בעקבות ר' אריה לויין
| מסו"ל בשבילוד

בסמטאות הכפר הציורי - עין כרם
| מסו"ל הרי גופנא

הרובע היהודי
| מסו"ל עיר דוד

דרום

בגלל אבות תושבי בנים - חברון
| מדריכי אשכולות

מרכז

בסמטאות נוה צדק - תל אביב
| מדריכי אשכולות

סלוחות לנשמה - סיורי ערב

18:00-21:00

ירושלים

ימי הרחמים בעיר העתיקה
| מסו"ל חברון

בין משכנות שאננים לרובע היהודי
| ביס"ש שער הגיא

מה לך נרדם - זכרונות ונחלאות
| מסו"ל ראשית ירושלים

חצרות ירושלמיות
| מסו"ל עיר דוד

מרכז

סמטאות יפו העתיקה
| מדריכי אשכולות

שערי שמיים פתוחים -
מזכרת בתיה
| מסו"ל ציוני דרך

סודותיה הנסתרים של תל אביב
| מסו"ל הרי גופנא

בסמטאות החסד והסליחה -
לוד העתיקה
| מסו"ל בשבילוד

צפון

סלוחות וחצבים בתל יודפת
| מסו"ל גלבוע מעיינות

מסע מוזיקלי בסמטאות צפת העתיקה
| מרכז תודעה רוח צפת

אלי אלי שלא יגמר לעולם - קיסריה
| מסו"ל בשבילנו

בסמטאות טבריה
| מסו"ל קשת יהונתן

בסמטאות פקיעין העתיקה
| מסו"ל מורשת הגליל העליון

בין ראש הנקרה לחוף אכזיב
| מדריכי אשכולות

בין אבן לשיר - בראש פינה
| מסו"ל אורות הגליל

ביה"כ העתיק - דיר עזיז רמת הגולן
| מדרשת הגולן

דרום

בגלל אבות תושבי בנים - חברון
| מדריכי אשכולות

חורבת זעק וחורבת רימון
| מסו"ל הדרום

הנגב המערבי ועוטף ישראל
| מסו"ל בית מוריה

ימי רחמים ואורות במדבר - אילת
| מסו"ל אל ארצי

לפרטים נוספים:
08-6630030

ההרשמה באתר אשכולות
www.eshkolot-il.com

צילום: לירון מולדובן

ד"ר יפעת בן חי שגב

58

נשואה לאשר, אם לשתי בנות

תושבת פתח תקווה

אשת תקשורת, לשעבר יושבת ראש המועצה לשידורי כבלים ולשידורי לוויין ויושבת ראש מועצת הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו, חברת פורום הבכירים ליוצאי השירות הציבורי ומכון 'מסד הארץ'

לי היה ברור מהרגע הראשון שכל מה שרוצים ממני זה להביא את ראשו של ביבי. ומכיוון שאני אדם של אמת סירבתי והתעקשתי. במשך יותר מעשר שעות של עדות ניסיתי להסביר שלא לחצו עליי, לא הכריחו אותי ושהוא מעולם לא דיבר איתי ושמדובר בעסקה שנעשתה כדת וכדין."

דין רודף // "לאחר מתן העדות נצרכתי את לשוני כחוק. לימים התחיל המשפט נחשפתי לחקירה ומה שעשו לעדים וחיכתי לעדות שלי בבית המשפט, שם אמרתי את דבריי ולמעשה מאז קיבלתי 'דין רודף'. כששמי עולה, הפרקליטות לא מחמיצה שום הודמנות לערום קשיים על המינויים שלי."

מועצת הרשות השנייה // במשך פרק זמן קצר עמדה בראשות מועצת הרשות השנייה. "עברתי את הוועדה למינוי בכירים בשירות המדינה כדת וכדין, ולא הייתה שאלה האם אני ראוייה לכהן בתפקיד. אני עם תואר דוקטור ושלל תפקידים בכירים, אבל אז אמרו לי: 'את לא יכולה לכהן בתפקיד כי את מינוי פוליטי'. אני, שלא חברה באף מפלגה. בהמשך הוגשה עתירה לבג"ץ, ובמסגרתה החזיר בג"ץ לפעילות את מועצת הרשות השנייה היוצאת שמונתה על ידי ממשלת השינוי, ושלח אותנו להקפאה."

שלטון משפטי // "מדובר במעשה חסר תקדים, כי החוק אומר שהממשלה תמנה אנשים לתפקידים, ובכך מתברר שהממשלה לא תמנה - בית המשפט ימנה. מאז עברו כמה חודשים והצו הזמני הפך יותר קבוע מזמני. עדיין אין פסק דין, אבל זו המציאות שבה אנחנו חיים תחת חסינות משפטית."

המועצה // בהמשך כיהנה כיושבת ראש המועצה לשידורי כבלים ולשידורי לוויין. "כשנכנסתי לתפקיד עשיתי היסטוריה כשהטלתי על הוט את הקנס הגבוה ביותר בתולדות המדינה עד אז בגלל זמני המענה הממושכים. נאבקתי בהעלאת מחיר חבילת הטלוויזיה, ייסדתי אגדת ערכים לשידורי ילדים ועוד. ניהלתי הרבה מאבקים לטובת הציבור."

ערוץ 14 // במסגרת תפקידה במועצה גם העניקה את רישיון השידורים לערוץ 14. "מדובר בשינוי היסטורי, שינוי טקטוני בעולם התקשורת הישראלי. במשך שנים רבות התקשורת הישראלית דיברה בקול אחד לקהל מוגדר ולציבור לא הייתה אפשרות בחירה. אותם פרצופים ואותן מנטרות שחזרות שוב ושוב. ואז לראשונה עלה ערוץ שמשמיע קול אחר ומראה פנים אחרות. התקשורת הוותיקה כמוכן לא אהבה את זה, ועד היום היא תעשה כל שביכולתה לפגוע בו."

תיק 4000 // בחודשים מרץ-יוני 2015 טיפלה בבקשה לאשר את עסקת מיזוג בזק-yes, עסקה שעמדה במרכז תיק 4000 והביאה אותה להיות עדה במשפט נתניהו בסוף שנת 2022. "ישיבתי בחקירה במשך שעות בתוך צינוק של מטר וחצי על מטר וחצי בלי חלון, וכל זה בלי שהייתי חשודה בכלל. באתי לתת עדות פתוחה. מסרתי עדות והייתי עדה לחקירה רשלנית וחובבנית שסימנה את המטרה, החץ כבר נורה ורק היה צריך לעשות את העיגול מסביב."

עדה // "הם ציפו לשמוע ממני דברים מסוימים. זה לא סוד שבעברי הייתי חברת מפלגת העבודה, והם כנראה אמרו לעצמם: זו תספק את הסחורה."

היא עדיין לא מספקת וזה עדיין שסע מדמם בחברה הישראלית."

יחסי ציבור // רוב שנותיה עבדה בתפקידים בכירים בשירות הציבורי בתחום התקשורת, יחסי ציבור ואסטרטגיה. בתחילת דרכה עבדה כמנהלת יחסי ציבור בהסתדרות הכללית. "בגיל 25 מונית לתפקיד דוברת משרד הבריאות. זה תפקיד סופר רציני, ובגיל צעיר כל כך זה לגמרי לא מובן מאליו. אחר כך הייתי דוברת עיריית חולון. במשך 15 שנים לימדתי תקשורת באקדמיה."

התקשורת // "תחום שמאוד מדבר אליי. קודם כול, אני אדם של המילה הכתובה ושל עולמות תוכן. ומעבר לכך, משכה אותי בתקשורת העובדה שמדובר בצומת בין פוליטיקה, כוח והון. זו נקודת פיצוץ גרעינית. במדינה דמוקרטית לתקשורת יש כוח, ולרגולציה יש תפקיד מאוד חשוב לאזן ולראות איך אתה כמדינה מבטיח שלאזרחים שלך יהיו כלים להתמודד עם הבעיות והמניפולציות בתקשורת."

רייטינג // לפני כעשור מונתה למנכ"לית ועדת המדרוג, שמדדה את אחוזי הצפייה בטלוויזיה הישראלית. "הרייטינג, מעבר להיותו מטבע בעבור שוק הפרסום, חשוב בגלל שהוא מייצר וגם מגדיר תרבות. כאשר מפרסמים למשל את עשר התוכניות הנצפות ביותר, יש לכך משמעות תרבותית. הרייטינג מלמד מה הקהל אוהב, על מה הוא כועס, למה הוא מפרגן. זה יכול ללמד כמעט הכול על הציבור הישראלי. עם זאת, חשוב לסייג ולומר שהוא משקף באופן חלקי ומאוד חסר בעיניי. גם בתחום הזה מדינת ישראל מפגרת אחרי העולם."

התחלה // לפני 58 שנה בפתח תקווה. בת בכורה מתוך שלוש בנות. "נולדתי בפתח תקווה. טיילתי בעולם הרחב, כולל מגורים באמריקה במשך כמה שנים, אבל חזרתי לעיר הולדתי."

אבאמא // אבא מאיר ז"ל, במקצועו מנהל בכיר בעיריית פתח תקווה ויושב ראש ועד עובדים. "למדתי ממנו מהי היצמדות לאמת ומהו אומץ לב נדיר. בערה בו השליחות הציבורית". אמא תרצה, הייתה אחות. "ממנה למדתי את מידת הרחמים והטיפול המסור. גדלתי בבית מהמעמד הבינוני, שבו שני ההורים שכירים ועובדים לפרנסתם ובונים את עצמם."

מסורת // "סבא וסבתא שלי, ההורים של אמא, היו דתיים מאוד. בבית שגדלתי בו לא היה ליל שישי בלי קידוש. אמא שלי אישה שומרת שבת, ומאז שיש לי משפחה שישי בערב עם הדלקת נרות וקידוש זה קודש קודשים בשבילי. בכלל בשנים האחרונות מאוד התקרבותי לדת. אני לומדת תורה וקבלה. כל יום אני מתקרבת יותר."

חרם // למדה בתיכון אחד העם. "הייתי ילדה מהחלומות, תלמידה מצטיינת. ההורים שלי תמיד חזרו מאספות הורים עם חזה נפוח. אבל סבלתי מאוד מקנאה וחוסר פרגון מהחברים לכיתה. התמודדתי עם הרבה עוינות והקנטות, היום קוראים לזה חרם. כנראה שכשאתה מוביל יש לזה מחירים. באופי שלי אני לוחמת, ולכן המשכתי להגיע כל יום לכיתה ולהיאבק על שלי."

קשרי חוץ // שירתה בצה"ל כראש לשכת קשרי חוץ במודיעין. "כבר אז עסקתי בתקשורת באנגלית ובצרפתית. נחשפתי לחומרים הכי מעניינים, וכבר אז מאוד נמשכתי לעולמות האלה של לדבר את מדינת ישראל. גם המגע עם הציבור בארץ ובעולם בער בי."

החצי השני // אשר שגב. איש עסקים ומוח"ט במילואים. "שנים רבות נתן מחייו להגנה על המולדת. אשר הוא אהבת חיי".

הנחת // שתי בנות. ליהיא בת 24, ושירה בת 21. שתיהן סטודנטיות באוניברסיטת תל אביב. "הן החיים שלי והפרויקט שלי בעולם הזה."

אקדמיה // סיימה תואר ראשון במדעי המדינה וספרות (מצטיינת דיקן) באוניברסיטת בר אילן. בהמשך סיימה תואר שני בתקשורת (בהצטיינות), בחוג ללימודים פוליטיים. "לאורך כל המסלול תמיד הייתי מצטיינת. הפרפקציוניזם שלי והצורך להיות תמיד הכי טובה זו שריטה, וברור שיש לזה מחירים."

דוקטורט // את הדוקטורט עשתה באוניברסיטת מיישיגן. "הייתה לי סיעתא דשמיא גדולה. באותן שנים גרנו בארצות הברית ולשמחתי ראש החוג אמר: לך תלמדי ואנחנו נממן. קיבלתי מלגת נשיא מבר אילן. נרשמתי ללימודי תקשורת במיישיגן ואלה היו שנים נפלאות של למידה וחקר."

פערים // "בדוקטורט בחנתי כיצד הקהל המזרחי בישראל תופס את הייצוגים שלו בטלוויזיה בהשוואה לאופן שבו השחורים באמריקה תופסים את הייצוג שלהם בארצות הברית. המחקר שלי היה לפני 18 שנים, ומעניין שהפערים הללו קיימים עד היום. אפשר לראות את זה בפוליטיקה, באקדמיה, בהשכלה, בהכנסה. בתקשורת את עדיין תראי את המזרחי כעריס או עברייין. התקשורת בישראל מפגרת שנות אור אחרי הטלוויזיה האמריקאית. בוודאי יש התקדמות מסוימת בצמצום הפערים, אבל

המכללה האקדמית לחינוך
גבעת ושינגטון
החוויה שבחינוך

בואו נפתח את זה

החוויה שבחינוך מתחילה בבית
מעונות לבטי משפחות, בואות נשואים ולחונקים בקהילה חיה, צעירה ואחידה

יום פתוח

חמישי | כא' באלול | 3.9 | 16:00-18:30

באקדמית לחינוך גבעת ושינגטון

תואר ראשון >> חינוך גופני | הוראת מוזיקה | הוראת מדע וטכנולוגיה
הוראת מתמטיקה | הוראת אנגלית | חינוך מיוחד
הוראת מקרא | הוראת ספרות | חינוך לגיל הרך

תואר שני >> חינוך משלב | חינוך גופני

הסבת אקדמאים | הרחבת הסמכה | מכינות קדם אקדמיות | קורסי שבתון | תוכנית רום

מערכת
לימודים
היברידית*

ההטבות שלנו

הטבת תואר שני

עד 7,500 ש"ח
לחברי ארגון המורים

הנחת יום פתוח

200 ש"ח בדמי הרישום
ו- 250 ש"ח בשכ"ל

'חבר מביא חבר'

הנחה של 500 ש"ח בשכ"ל

בן/בת משפחה

10% הנחה בשכ"ל

שילוב
לימודים ועבודה

כיתות
היברידיות

היכל תרבות
וחדרי חזרות

תוכנית
למצויינים

מעונות לרווקים
נשואים ומשפחות

מעבדות
חדשות

אולמות
ספורט

בריכת
שחיה

*ברוב חוגי התואר הראשון

08-8511572
www.washington.ac.il

073-3744339
toar@washington.ac.il

י"ד באלול תשפ"ו, 27.8.2026 | אתגיתא | 29

רבקי גולדפינגר
rivki@besheva.co.il

במגרש הביתי

למה הלו"ז?

"קמה מוקדם בדרך כלל, מתחילה ב'מודה אני לפניך', מקפידה לשלב אימון ספורט לפחות פעמיים בשבוע, רצוי בבוקר."

פלייליסט

"אוהבת מוזיקה ישראלית ישנה וטובה, יהודית רביץ, קורין אלאל, אריק איינשטיין, יוני רכטר, מתי כספי ועוד, וגם דודו טסה, אביתר בנאי ועמיר בניון."

השבת שלי

"שבת המלכה. זמן חגיגי, התכנסות פנימה, משפחה, אוכל טוב והודיה לבורא עולם."

צאת מופת

ויקטור פרנקל. "לא רק לימד שמשמעות אפשרית אפילו בתופת הגדולה ביותר, אלא היה ההוכחה החיה לכך. דווקא מתוך אובדן משפחתו, ביתו וזהותו, בנה מחדש חיים של תרומה, יצירה והשראה."

מפחית אדתי

"פחדת רק מאחד. אני אדם ירא שמיים."

לשאלה

"ברכה, בריאות הנפש והגוף."

כלאיה גולד

"לכתוב את הספר שלי."

לאחר המתנה של כמה חודשים, הודיעה לפני שבועות ספורים שהיא מוותרת על התפקיד. "אנחנו חיים במציאות שבה הממשלה אינה מושלת וגם האזרח הוא לא באמת הריבון. פתאום באה הרשות השופטת, שזה בכלל לא מתפקידה במשטר דמוקרטי, וממלאת את כל התפקידים גם יחד. היא מקבלת החלטות כאילו היא ממשלה, והיא מקפיאה חוקים כאילו היא נכסת. זה קלקול דמוקרטי עמוק ויסודי."

להחזיר את הכוח// חברה בפורום הבכירים ליוצאי השירות הציבורי. "אנחנו חבורה של בכירים לשעבר בשירות הציבורי, וחוונו על בשרנו שגם כשאתה ממונה לתפקיד - אתה עם ידיים ורגליים כבולות, כי נכנס לתמונה הייעוץ המשפטי שלא מאפשר לך לקבל החלטות. הפורום פועל להניע שינוי בחקיקה ובסדרי הממשל באופן שיחזיר את הכוח לכתובת המקורית בדמוקרטיה."

המכון// לפני כשנה הקימה את מכון 'מסד הארץ' יחד עם פרופ' משה כהן-אליה, תת-אלוף במילואים אורן סולומון, לירון רוז ואלוף משנה במילואים רונן כהן ועוד. "מדינת ישראל עברה תהליך השחתה עמוק לאחר שהאליטות גילו שהן לא יכולות לנצח בקלפי, ולכן החליטו להשתלט על מוסדות חברתיים בעלי כוח ועוצמה כדי להגדיל את כוחן. זה קורה בתקשורת, במערכת המשפט, באקדמיה, בכלכלה. המערכות הללו עברו תהליך עמוק של פוליטיזציה. המטרה שלנו היא לאפס את המערכות האלה ולהחזיר אותן לתפקידן המקורי".

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

מצמיחי הדור הבא

זלמן אויערבך לימד במשך רוב שנותיו בשיבת קול תורה. בציונות הדתית הדוגמה הבולטת ביותר היא הרב משה צבי נריה זצ"ל, שהיה איש חינוך בכל רמ"ח ושס"ה. הוא הבין שעתידו של הציבור הדתי טמון בחינוך בני הנוער, אשר זקוקים למסגרת שתחבר בין התורה לחיי המעשה. הישיבה שהקים בכפר הוראה התחילה עם שלושה עשר תלמידים בלבד, וצמחה למפעל חינוכי שהשפיע על עשרות אלפי בני נוער. הרב נריה לא הסתכל על המספרים. הוא התייחס לכל תלמיד כאל בן יחיד, ושיחותיו עם התלמידים היו חלק חשוב בדרכו החינוכית.

אחת הבנות שלי עברה מתחום הסיעוד להוראה באולפנה, כדי "לגעת בנשמות", כדבריה. זאת תנועה הפוכה ממה שמתרחש היום, כאשר מורות עוברות ללימודי אחריות. ואכן, המורה נמצא עם התלמיד במשך מאות שעות, בשנים שבהן האישיות מתעצבת, והוא פוגש אותו כשהוא מצליח וגם כשהוא נכשל, כשהוא מתוסכל, או כשהוא מגלה כישרון שלא הכיר בעצמו. לפעמים המורה הוא האדם הראשון שמבין שמשוהו השתנה בילד, ולפעמים הוא גם האדם הראשון שמצליח לשכנע ילד שהוא מסוגל כאשר הילד הפסיק להאמין בעצמו. המורה זקוק היום לאומץ לא מבוטל. הוא צריך להתמודד עם כיתה שיש בה תלמידים שונים מאוד זה מזה, עם עומס לימודי, עם רשתות חברתיות, עם ציפיות בלתי אפשריות של ההורים, שחלקם בטוחים שהם מומחים לפדגוגיה. מעניין, אנחנו לא נכנסים לרופא שנינים ומסבירים לו כיצד לבצע טיפול, לא מתקשרים לטייס כדי להציע לו שינוי במסלול ולא עומדים ליד המהנדס ומסבירים לו איך לתכנן בניין. אבל כשמדובר במורה, נדמה לכולנו שאנחנו רשאים לנהל את העסק, עסק שהוא אכן מורכב.

המורה צריך להיות מנהיג, אך גם פסיכולוג, מגשר, מנהל משברים, מומחה לטכנולוגיה, ולעיתים גם שוטר או עובד סוציאלי. המחנך לא רואה בדרך כלל את תוצאות עבודתו באופן מיידי, אלא שולח את לחמו על פני המים. החייל יודע אם המשימה הסתיימה, הרופא יודע אם הטיפול הצליח, המהנדס רואה את הבניין עומד, אבל המורה יכול ללמד ילד היום ולגלות רק בעוד עשרים שנה עד כמה השיעור ההוא, השיחה ההיא, בנתה בתלמיד קומה של אמונה וביטחון.

להרעיף הכרת הטוב. תלמידיו של הרב נריה הפכו ברבות השנים לרבנים ומנהיגים חשובים, ובהם הרב חיים דרוקמן, הרב דב ליאור, הרב זלמן ברוך מלמד, הרב צפניה דרורי, הרב יעקב אריאל ואחרים. כאשר הרב נריה התחיל עם שלושה עשר תלמידים, הוא לא ידע אז כמה מוסדות יקומו, כמה רבנים יצמחו וכמה משפחות תיבנינה מאותם נערים. הוא הבין שעתידו של ציבור נקבע לפי המחנכים העומדים מול ילדיו יום יום, שבוע אחר שבוע, ויוצקים בהם ערכים, אמונה וביטחון בצדקת הדרך. אותם מורים שמצמיחים להם כנפי רוח. אם אנחנו רוצים שהילדים שלנו יפגשו דמויות שמאמינות בתורה, במדינת ישראל ובאחריות לכלל ישראל, אנחנו צריכים להשקיע במורים, ולהרעיף עליהם המון הכרת הטוב.

ואם מדברים על הכרת הטוב, אז תודה לרוני קליינוולד על ההשראה למאמר זה. ●

ציבור אידי דוד

"מורים ומורות, מנהלים ומנהלות במגוון בתי הספר ובמוסדות החינוך הציוני-דתי השקיעו שנים בחינוך של ציבור מדהים, שכוחו רק מתעצם. ציבור שמצליח לסחוף אחריו את רוב עם ישראל. ראוי לזקוף את כל הגבורה והניצחונות של מלחמת התקומה, לאנשי ונשות החינוך של הציונות הדתית"

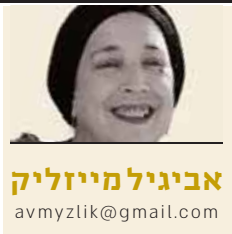
בתו של המנהל. גדלתי עם הטייטל "בתו של המנהל", מעמד שגרם לי לגאווה גדולה אבל גם למורכבות מול החברים לכיתה. אבי ניהל בית ספר יהודי במנהטן, ניו יורק. זה היה בשבילו הגשמת חלום. למרות שהוא היה מרצה מבוקש באוניברסיטאות, ועתיד אקדמי מזהיר עמד לפתחו, הוא בחר להקים בית ספר יהודי שייתן מענה למשפחות יהודיות מסורתיות. האפשרות לגעת בנפש התלמיד הייתה הדבר הנעלה ביותר בעיניו, ואכן התלמידים היו קשורים אליו מאוד. גם כשעלינו ארצה, רבים המשיכו לשמור איתו על קשר וחלק גם עלו ארצה בעקבותינו.

מכתב מלב של מחנך. מהו הקסם של מחנך טוב? ראשית כול ומעל הכול - העין הטובה והאמון שהוא נותן בתלמידיו. כזה הוא הרב עמיחי חדר, ר"מ בשיבה התיכונית באפרת. הוא שלח לאימו מכתב מרגש, וקיבלתי את רשותה לפרסם את הדברים. והנה תמציתם: "אחרי הסבב הראשון של המלחמה שארך חמישה חודשים, חזרתי ללמוד בשיבה. לא הצלחתי במשך ימים ארוכים לדבר עם התלמידים. הרגשתי יראת קודש מפניהם. אמרתי לעצמי: התלמידים האלה הם אלה שנכנסים לממ"דים בוערים, הם אלה שמסתערים אל תוך האש, הם קודש קודשים. ראיתי לפניי את כל הגיבורים של בני הציונות הדתית שעושים חיל בגדודים עם מורל גבוה ורוח מדויקת והבנה של האחריות הגדולה שהם נוטלים על כתפיהם, עם חיבור למהלך האלוקי הגדול.

"עלתה בי תובנה שזה לא קרה מאליו. מישוהו חניך את הדור המופלא הזה להיות כאלה מדויקים בתקופה כל כך מורכבת. וחשבתי על מחיר המלחמה - השחיקה האדירה, הלחץ מהבית, ההרוגים והפצועים. החבר'ה האלה של הציונות הדתית לא מראים סימני עייפות, להפך! הם מתחזקים! הם יוצאים בריקוד בדרך אל המלחמה ושרים שירי אמונה וניצחון. ובבתי עלמין נשמעים נאומים חוצבי להבות מלאי אמונה של נשותיהם והוריהם, ה' ישמור. אם אחרי מלחמת יום כיפור רוב הלוחמים השתייכו לציבור החילוני ובעקבות הקשיים וההרוגים הרבים הייתה אווירת נכאים וחתירה להסכמי אוסלו, הרי שעכשיו האנרגיה היא אחרת לגמרי. אנרגיה של אמונה, של הבנה את צדקת הדרך, של התקרבות למצוות, של רצון לכבוש וליישב את כל ארץ ישראל, רצון עמוק לבנות מקדש.

"וכל הדבר הזה לא בא מעצמו. מורים ומורות, מנהלים ומנהלות במגוון בתי הספר ובמוסדות החינוך הציוני-דתי השקיעו שנים בחינוך של ציבור מדהים, שכוחו רק מתעצם. ציבור שמצליח לסחוף אחריו את רוב עם ישראל. ראוי לזקוף את כל הגבורה והניצחונות והניסים האדירים וההצלחה הבלתי נתפסת של מלחמת התקומה לאנשי ונשות החינוך של הציונות הדתית בייחוד, ושל עם ישראל בכללותו". עד כה סיכום דבריו. מרגש! אשרי יולדתו.

לגעת בנשמות. אירועי ג' באלול האירו באור נוסף את הדברים הנפלאים שהוא כתב. מי ילד את כל הדורות הללו של הציונות הדתית? מורים ורבנים שהצמיחו בעמל רב את הנטיעות המשובחות הללו. במשך דורות, רבים מגדולי התורה ראו בהוראה של ילדים ייעוד עילאי. הרב שלמה

אני גיטרה

כרויקט בניית הגיטרות השאפתני של בעלי הסתיים בשבוע שעבר בערב נגינה מרגש בחצר הבית שלנו, עם שירים וסיר חמין שחיברו אליהם יהודים מכל הגוונים

באנשים, הסיר הגדול הפיץ בבית ריח מופלא, האחים גת סידרו את הסאונד, תפסו את הגיטרות - ופתאום הקסם קרה. לקח לי כמה דקות לצאת מהמטבח, בכל אופן יום חמישי בלילה, אבל המוזיקה המרגשת פשוט קראה לי, ופתאום אני קולטת שהופעה מדהימה מתחוללת בחצר הפרטית שלי. בשבילי זה היה רגע בלתי נשכח, ממש כמו מתנה באמצע החיים ישר מהקדוש ברוך הוא. המוזיקה הייתה מופלאה, השירים מרגשים, והסאונד של הגיטרות - וואו! לא האמנתי שזה אמיתי. באמת כל כך מיוחד ויפה. כולם ישבו, אכלו, נהנו, צילמו, שרו, זה היה ערב מרגש של יופי והשראה ושמחה. במיוחד נהניתי מהאחדות, כי היו אצלי בחצר כל סוגי האוכלוסייה - מחילונים, דתיים לאומיים, בעלי תשובה מכל הסוגים והמינים ועד חרדים דוברי יידיש! כולם פשוט נסחפו עם הקסם ונהנו מכל רגע. במיוחד שמחתי בשביל בעלי, לראות כיצד החלום שלו וההשקעה העצומה הפכו למציאות. ●

עם אריה גת, מוזיקאי מוכשר וחבר קרוב, התברר שברחוב הסמוך לביתנו גר אחד המומחים הגדולים בארץ לבניית גיטרות. מכאן הדרך נפתחה והשניים החלו לייצר גיטרות יפהפיות בכל הצבעים, לבן, תכלת, ירוק מנטה, אדום ואפילו גיטרת "האש שלי" בגוני אש. במשך כחודשיים הוא לא הפסיק לעבוד ולייצר גיטרות. הוא נתן לכל מיני חברים נגנים לנסות את הגיטרות, קיבל מהם הערות והצעות לשיפור, עד שלבסוף הצליח להגיע למוצר סופי מושלם. אחרי כל העבודה הזאת, אריה גת, שהוא בעצם אח של גילי גת (צמד "האחים גת"), הציע שלחנוכת הגיטרות הם יעשו מופע אצלנו בחצר ביום חמישי, נזמין חברים וגיטריסטים והם יעשו הופעה עם הגיטרות שבעלי בנה. כאן כבר נוסף החלק שלי. אני התנדבתי להכין סיר חמין ענקי, כיאה וכיאות לליל שישי. הזמנו חברים ואנשי מקצוע, אני בישלתי וארגנתי וסידרתי. לאט לאט החצר התמלאה

בעלי הוא אדם שמחליף את העיסוק שלו כל כמה שנים. פרט ללימוד התורה, שברוך השם מלווה אותו לאורך כל הדרך, בכל פעם הוא עושה משהו נוסף, ואף פעם אין לי דרך לנחש מה יהיה הדבר הבא. לפני שנים אחדות הוא נכנס לתחום של עבודות בעץ זית ואפוקסי, ועושה דברים באמת יפהפיים. כמובן שזה דרש לימוד ארוך ולא מעט טעויות בדרך, אבל הוא הצליח ליצור יצירות עוצרות נשימה, החל מבתי מזווה ועד שולחנות, ועוד המון יצירות ייחודיות.

החלום הפך למציאות

לפני זמן מה הוא החליט לייצר גיטרה חשמלית מעץ זית ואפוקסי. מהרגע שהרעיון נולד, הוא לא נח ולא שקט עד שבאמת - להפתעתי הרבה ולהפתעת כל מי שהוא סיפר לו על זה - הוא הצליח! הוא יצר גיטרה מופלאה שעשויה מעץ זית ואפוקסי עם מראה מיוחד במינו. השלב הבא היה להפוך אותה לכלי נגינה, והוא התחיל לחפש מומחה לגיטרות שיעזור לו. אחרי התייעצות

מאפה בצק בחינאי בשר מפורק

כ-8 יחידות

15 דקות
אפייה:

15 דקות
התפחה:

דגשת קושי:
קנה פלס

מנה ראשונה עשירה וכיפית שאפשר להשתמש בה בשאריות בשר שנשארו מתבשיל במקרר. אפשר לעשות את זה גם מעוף שנשאר - פשוט מפרקים וממלאים. בכלל, בשר ועוף מפורקים הפכו להיות מאוד פופולריים, ואישיית אני אוהבת אותם גם בגלל שזהו ניצול שאריות מושלם, אבל במנה הזאת אנחנו מכינים את המרק מראש ולתחילה. ועוד טיפ אחרון: אם אתן מבשלות מרק לחג או לשבת, אפשר לכלול בתוכו את הבשר לפירוק, זה יעשיר מאוד את הטעם גם של הבשר וגם של המרק.

לצדק:

- 3 כוסות קמח
- כפית גדושה שמרים יבשים
- שליש כוס שמן
- כף סוכר
- חצי כפית מלח
- כוס מים פושרים או לפי הצורך

למילת:

- 5-6 קוביות בשר מפורק 600-700 גרם (כמחצית כל סוג בשר יתאים)
- בצל גדול פרוס לפרוסות
- 3 כפות שמן זית
- כפית סילאן
- מלח ופלפל
- כף פפריקה

מכינים את הבשר: מניחים את הבשר בסיר עם שאר החומרים ומוסיפים מים עד לגובה הבשר. מביאים לרתיחה, מנמיכים את האש ומבשלים כשלוש שעות, או עד שהבשר רך לחלוטין. אפשר גם לבשל בסיר לחץ כשעה וחצי. אפשרות נוספת: מניחים את הבשר ושאר חומרי התיבול על גיר אפייה, סוגרים היטב ועוטפים בנייר כסף, כך שהבשר יהיה אטום לחלוטין, מניחים על תבנית וצולים בתנור שחומם ל-140-150 מעלות כ-6 שעות או למשך לילה. בכל אחת משיטות הבישול, מוציאים את הבשר, מצננים מעט ומפרקים אותו לרצועות דקות.

מכינים את הבצק: מכניסים למיקסר את כל חומרי הבצק פרט למים. מתחילים לעבד במהירות נמוכה, ומוסיפים את המים בהדרגה, עד לקבלת בצק רך וחלק. מגבירים את המהירות למהירות בינונית וממשיכים ללוש במשך 5-6 דקות. מעבירים את הבצק לקערה משומנת מעט ומתפיחים כשעה במקום חמים.

מחממים תנור לחום של 200 מעלות. מחלקים את הבצק ל-8 חלקים ויוצרים כדור מכל אחד מהם. מועכים מעט כל כדור למעין פיתה ויוצרים במרכז חור שאותו אפשר למלא. ממלאים את מרכז כדור הבצק בבשר המפורק. מכניסים לתנור החם ואופים 15-20 דקות, עד שהפיתה מזחיבה. מוציאים, מפורים צ'לי גרוס ועשבי תיבול קצוצים ומגישים.

משהב
בונים מאז 1936

מעל
90
שנות
ניסיון

התמונות להמחשה בלבד

12 דירות. 6 ערים. תנאים של פעם ב-90 שנה.

לרגל 90 שנה למשהב, כתחנו מספר מצומצם
של דירות בכרויקטים נבחרים בתנאי רכישה מיוחדים.

רמת גן | תל אביב | רמת השרון | ירושלים | גבעת זאב | חיפה

ל-50 הפונים הראשונים בלבד

לחשיפת ההטבה

סרקו והשאירו עכשיו פרטים

***5677**

משהב. בונים לכם ביטחון בבית.